

KĀPĒC UZŅĒMĒJIEM NEMĀCA SPĒLĒT KLAVIERES?

Saruna ar vokālo pedagogu Edgaru Kramiņu

PĀRRAUDZĪBĀ JĀBŪT PROFESIONĀLIEM

DDD: Spriežot par cilvēkiem, kuri būtu jāizvirza kādas nozares ministra amatam, izskan apgalvojumi, ka kandidātam ir jābūt nozares profesionālim – Veselības ministrijā jābūt ārstam, Izglītības ministrijā jābūt pedagogam u.tml. Vai, jūsuprāt, tas ir svarīgi – vai tas nodrošinātu kārtību attiecīgajā nozarē?

Edgars Kramiņš: Jā, protams! Turklāt izvirzītajam cilvēkam ir nepieciešama ne vien ļoti laba izglītība un darba pieredze attiecīgajā nozarē, bet arī izpratne par šo nozari kopumā. Ja ministra amatā sēdēs, piemēram, darbmācības skolotājs, kurš varbūt brīnišķīgi strādā ar koku un var iemācīt bērniem grebt karotes, gatavot putnu būrišus u.tml. lietas, bet viņam nebūs vadītāja talanta un amatam atbilstošu zināšanu, tad nekas labs nebūs. Ne katrs aktieris var būt teātra direktors, kultūras ministrs, deputāts, – nē. Es katrā ziņā uzskatu, ka attiecīgo nozari ir jāvada profesionālim – slimnīca ir jāvada ārstam, muzejs, šķiet, mākslas zinātniekam (vēsturniekam) – tātad cilvē-

kam, kuram ir attiecīgā pieredze. Opera būtu jāvada speciālistam mūzikā, precīzāk, ziņošanai speciālistam tieši operas mūzikā. Tas varētu būt kāds muzikologs vai diriģents, kas specializējies muzikālā teātra jomā, iespējams arī kāds apsviedīgs dziedātājs, kuram ir organizatora dotības. To nedrīkstam aizmirst. Diemžēl Latvijas neatkarības gados mums nav paveicies ar Operas vadītājiem, jo uzskatu, ka ne teātra aktieris vai restorāna īpašnieks, ne spilgts popmūzikas pārstāvis nav īstais Operas vadītājs.

Izglītība un kultūra ir tikai viena no tautsaimniecības jomām, ja runājam par to, kas notiek Latvijā, – un tur tāpat kā medicīnā un citās jomās, protams, jābūt ziņošanai vadītājam. Diemžēl vārdu tautsaimniecība mēs vispār vairs faktiski nelietojam.

Padomju laikā ikvienam ministram vienmēr bija vietnieks, kurš ilgu gadu bija darbojies konkrētajā nozarē. Tas nodrošināja pēctecību pieņemtajiem lēmumiem un cilvēkus ar zināšanām. Mūsdienās pēctecības nav – katrs, kurš atnāk, sāk haotiski visu no jauna. Tā tas ir arī šobrīd ar izglītības ministru Šadurski. Tas, ka viņš ir bijis

augstskolas mācību spēks, kurš Tehniskā universitātē pasniedzis savu priekšmetu, nenozīmē, ka viņš dziļi izprot izglītību kā tautsaimniecības nozari un tur esošos procesus. Man šķiet, ka tur ir vajadzīgas citas zināšanas.

DDD: Ne jau pirmo gadu ir problēmas izglītības sistēmā. Kas, jūsuprāt, ir to pamatā?

E.K.: Manuprāt, liela problēma ir tā, ka izglītības iestāžu vadītāji, sākot jau no bērnudārzniekiem līdz augstskolām, ir politizēti. Jā, tā ir ļoti liela problēma.

DDD: Vai pareizi saprotu, ka ar vārdu "politizēti" raksturojat situāciju, kad dažāda līmeņa mācību iestāžu vadītāji ir atkarīgi no tiem, kas ir pie varas?

E.K.: Jā. Arī slimnīcu galvenie ārsti ir politizēti. Tādēļ viņi nevar iestāties kā sava aroda speciālisti par to, kas tajā jomā ir lietderīgi, bet viņiem ir jāpūš stabulē kaut kādas stulbības, kas vējo no augšas, jo pretējā gadījumā viņi no darba lido. Un viņi ir atkarīgi ne tikai politiski ideoloģiskā ziņā, bet arī politiski finansiālā ziņā, jo caur šīm mācību un ārstniecības iestādēm ar renovācijām (remontiem), ar aparāturu iepirkumiem utt., tiek pārpumpēta liela nauda partiju kasēs.

JA KAUT KAS TIKTU DARĪTS VISMĀZ PAMAZĀM, TAD ŠODIEN JAU VISS BŪTU ATRISINĀTS. JA PIRMS 20 GADIEM VISOS LATVIJAS BĒRNUDĀRZOS, BET PIRMS 16 GADIEM VISĀS LATVIJAS SKOLĀS TIKTU IEVIESTA IZGLĪTĪBA TIKAI LATVIEŠU VALODĀ, TAD ŠODIEN NE AUGSTSKOLĀ, NE SABIEDRĪBĀ KOPUMĀ PROBLĒMU NEBŪTU.

Turpinājums 4. lpp.

RIETUMU PASAULES PĒDĒJĀS DIENAS

Andrejs Vadžra

Ukrainu politologs,
filozofs, publicists

IR ĻOTI GRŪTI IERAUDZĪT NEIZBĒGAMO ĪSTĀ HAOSĀ

Pastāvošā pasaules iekārta šobrīd atrodas dziļākajā (kopš Otrā pasaules kara laikiem) sistēmas krīzē. Būtībā tā sabrūk mūsu acu priekšā. Visas finanšu ekonomiskās krīzes, revolūcijas, kari, rīcībnespējīgās starptautiskās organizācijas, prātā sajukušās cilvēku masas, terorisma draudi, kā arī kultūras un tikumiskā degradācija, kas satricina mūs-

dienu pasauli, ir pasaules iekārta sistēmas visdziļākās krīzes izpausmes.

Cilvēce raustās konvulsijās, jo šobrīd pastāvošā pasaules kārtība neatbilst cilvēces pārtapušajam raksturam. 21. gadsimta sākumā pasaule nepavisam nav tāda, kāda tā bija 20. gadsimta nogalē. Ne pēc savas būtības, ne pēc savas formas. Tieši tāpēc pašreizējā starptautiski tiesiskā sistēma, kā arī starptautiskās institūcijas (sākot ar ANO) jau sen atrodas paralizētā stāvoklī un nav spējīgas risināt radušās problēmas nedz globālā, nedz arī reģionālā līmenī. Būtībā visa starptautiskā tiesību un institūciju sistēma ir pārvērtusies par fikciju, kas piesedz arvien pieaugošo pasaules haosu, kurā visu atrisina nevis noteikumi un likumi, kas vien-

prātīgi izstrādāti visu labad, bet izredzēto spēks un ietekme, kuri slepus pakļāvuši savai gribai gan likumus, gan noteikumus un pat veselo saprātu.

Šie izredzētie ir transnacionālie/pārnacionālie oligarhiskie klani. Viņi ir t.s. globalizācijas subjektīvais faktors.

"OLIMPIEŠI" JEB TRANSNACIONĀLĀ OLIGARHIJA

Citēšu dažus fragmentus no savas grāmatas "Ļaunuma ceļš. Rietumi: globālās hegemonijas matrica", kas raksturo transnacionālo oligarhiju.

Turpinājums 3. lpp.

LATVIEŠU GODU AIZSTĀVOT

4. maija Deklarācijas klubā ir apvienojušies tie Augstākās Padomes deputāti, kuri 1990. gada 4. maijā balsoja par Latvijas neatkarības atjaunošanu. Ir dažādas diskusijas par toreiz notikušo – par veidiem, kā vajadzēja atjaunot neatkarību, kādēļ joprojām nav atjaunota 1918. gada 18. novembra Latvija, kādēļ nav notikusi Latvijas deokupācija un dekolonizācija. Diemžēl lēmums neatgriezties pie pirmsokupācijas laika pavalstnieku un viņu likumīgo pēcteču kopuma, t.i., lēmums nenovērst okupācijas – starptautiska noziedzuma – radītās sekas, šodien ik uz soļa rada problēmas.

Jau rakstijām par prezidenta Vējoņa izveidotās Sabiedrības saliedētības politikas ekspertu grupas priekšlikumu automātiski piešķirt pilsonību nepilsoņu bērniem. Prezidents Vējoņš nevis norādīja uz šāda priekšlikuma neētiskumu un pat pretlikumību, bet gan uzstājās kā šīs idejas aizstāvis. Pēc būtības, būtu jāuzsāk Vējoņa atstādināšanas procedūra, jo viņš rīkojas pretēji Latvijas Satversmei un virknei konstitucionālu aktu, piemēram, Deklarācijai par Latvijas okupāciju (Saeimā pieņemta 1996. gadā) un Deklarācijai par Latvija īstenotā Padomju Sociālistisko Republiku Savienības totalitārā komunistiskā okupācijas režīma nosodījumu (Saeimā pieņemta 2005. gadā).

Paužot protestu, 4. maija Deklarācijas kluba biedri uzrakstīja atklātu vēstuli, kas Prezidenta kancelejā netika uzņemta ar sajūsmu. Gluži pretēji, neoficiāla informācija liecina, ka daži no iepriekš minētās ekspertu grupas “ekspertiem” izteikuši draudus, ka, ja turpinātos pretestība viņu priekšlikumiem, tikšot izstrādāts īpašs likums nepilsoņu interešu aizstāvēšanai.

Dažiem protesta vēstules autoru izteikumiem nevarētu piekrist, piemēram – prieks par jaunajiem pilsoņiem, kas ieguvuši pilsonību, pateicoties atvieglotajai kārtībai pilsonības iegūšanai nepilsoņu bērniem, ir nevietā. Tā saucamais nepilsoņu naturalizācijas process kopumā ir noziedzīgs pret latviešu tautu. Un tomēr, vēstules autoru uzdrošināšanās protestēt ir apsveicama. Gliemim līdzīgo lūmīgumu parādījušajam prezidentam vajadzētu pamācīties un pārdomāt savus līdzšinējos izteikumus, lai neieietu Latvijas vēsturē kā kārtējais prezidents-nodevējs.

4. MAIJA DEKLARĀCIJAS KLUBA ATKLĀTA VĒSTULE VALSTS PREZIDENTAM RAIMONDAM VĒJONIM

Valsts prezidenta ekspertu grupas priekšlikums ir nepieņemams, jo ir pretrunā ar katra indivīda tiesībām brīvi izvēlēties saikni ar mītnes zemi.

Atjaunojot Latvijas Republikas neatkarību, mēs, ar Latvijas Tautas frontes atbalstu ievēlētie Augstākās Padomes deputāti, neskatoties uz katra atšķirīgo profesiju, izglītību, dzīves un darba pieredzi, bijām vienoti savā pārliecībā, ka turpmāk Latvijas valsts būs demokrātiska, tiesiska un vienlīdz taisnīga pret visiem saviem iedzīvotājiem neatkarīgi no to etniskās izcelsmes un pilsoniskās piederības.

Pēc Latvijas neatkarības atjaunošanas viens no grūtākajiem un diskutablākajiem uzdevumiem Latvijā un ārvalstīs bija pilsonības institūta tiesiskais regulējums. Latvija bija piedzīvojuši ilgstošu okupācijas periodu, kad totalitārā okupācijas vara mēģināja izskaust Latvijas tautas vēsturisko atmiņu par savu valsti. Tas joprojām daļēji ietekmē sabiedrības attieksmi pret Latvijas valsti.

Pēdējie grozījumi Pilsonības likumā paredz, ka kopš 2013. gada tiek atvieglota kārtība pilsonības iegūšanai nepilsoņu bērniem, īpaši jaundzimušajiem bērniem, kurus ar viena vecāka piekrišanu tagad var reģistrēt kā Latvijas pilsoņus viņu dzimšanas reģistrācijas brīdī. Šo grozījumu iespējams jau pirmajā gadā pēc to ieviešanas būtiski ir palielinājusies bērnu reģistrācija Latvijas pilsonībai. Proti, no 1999. gada līdz 2011. gada jūlijam tikai 5% nepilsoņu bērnu tika reģistrēti Latvijas pilsonībai. Pateicoties likuma grozījumiem, šī statistika 2014. gada janvārī pieauga līdz 88%, tātad deviņi no desmit nepilsoņu bērniem tiek reģistrēti kā Latvijas pilsoņi viņu dzimšanas reģistrācijas brīdī.

Tāpēc no tiesiskā viedokļa nepieņemams mums šķiet Valsts prezidenta izveidotās Sabiedrības saliedētības politikas ekspertu grupas ziņojums, ka jaundzimušajiem Latvijas nepilsoņu bērniem ir automātiski jāpiešķir Latvijas pilsonība, izņemot gadījumus, kad vecāki no tās atsakās.

Mūsaprāt, tas būtu pretrunā ar katra indivīda tiesībām brīvi izvēlēties un deklarēt savu un savu nepilngadīgo bērnu pilsonisko saikni ar mītnes zemi vai jebkuru citu valsti, uz kādu tam būtu tiesības saskaņā ar tās likumiem. Līdzīgi deviņdesmitajos gados obligātā kārtā bez individuālas gribas izpausmes par Krievijas un Ukrainas pilsoņiem tika reģistrēti tur pastāvīgi dzīvojošie latvieši un Latvijas pilsoņi, padarot neiespējamu viņu brīvu ceļošanu uz pašu vai vecāku dzimteni un nesamērīgi apgrūtinot repatriāciju.

Jāatzīst, ka ne visās ģimenēs bērnu audzina kā lojālus pilsoņus Latvijas valstij. Par to liecina simtiem skolēnu un skolotāju klātbūtne Latvijas atkārtotās okupācijas svinību pasākumos 9. maijā. Arī bilingvālisms, segregācijas saglabāšana Latvijas izglītības sistēmā, atsakoties no 2004. gadā paredzētās pārejas uz mācībām tikai valsts valodā, palīdz uzturēt daļā bijušo PSRS pilsoņu ilūziju par Krievijas impērijas atjaunošanas iespējamību. Referendumā par krievu valodu kā otro valsts valodu nobalsoja 273 247 pilsoņi, ko latviešu tauta uztvēra kā bīstamu apdraudējumu savai identitātei.

Uzskatām, ka pašreizējā politiskajā situācijā nevajadzētu “atvērt” Pilsonības likumu, jo pēdējie tajā izdarītie grozījumi, konsultējoties ar sabiedrību, tika izstrādāti vairāku gadu garumā un atbilst demokrātiskam un tiesiskam valsts pamatvērtībām un darbības pamatprincipiem.

JA GRIBI MIERU, ESI GATAVS KARAM!

1938. gada 23. jūnijā – tātad gadu pirms Molotova–Ribentropa pakta noslēgšanas un dažus gadus pirms Latvijas okupācijas un Otrā pasaules kara sākuma – Helēna Rēriha vēstulē Latvijas Rēriha biedrībai raksta:

“Vai mēs neapsūdzēsim tos ministrus un karavadoņus, kuri, neraugoties uz to, ka kaimiņos ir spēcīgs agresors, sāks novākt savus robežas nocietinājumus un nebūs laikus gādājuši par savas valsts kaujas spēku? Vai mēs viņus nesauksim par node-

vējiem? Vai gan ir tāda veselīga tauta, kura, tiecoties pēc savas valsts izaugsmes un attīstības, gribētu izskatīties pēc paklausīgas aitiņas? Kur varonības gars ir zudis, tur nevar gaidīt uzplaukumu. Un mūsu Miera Karogs, kas norāda Augstāko izpratni, pēc kuras ir jātiecas, tajā pašā laikā nostiprina **patiesu Aizsardzību**. Agresija ir viens, bet likumīgo tiesību aizsardzība ir pavisam kas cits. Tāpēc vienīgais līdzeklis pret kariem ir pareiza audzināšana un aicināšana piedalīties valsts uzdevumu īstenošanā.”

VARONĪBA – tas ir ceļš uz veselību

Saruna ar Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu

Aivars Garda: Spriežot pēc vēstules, Helēna Rēriha droši vien nojauta notikumus, kas būs 1939. gadā, un tāpēc viņa rakstīja tādus vārdus Latvijas Rēriha biedrībai. Protams, tie izrādījās pravietiski. Prezidents Kārlis Ulmanis nedarīja neko, lai stātos pret agresoram. Tagad mēs redzam, cik slikti tas ir pavērsies pret mūsu tautu un valsti. Latvijā tika okupēta, un latvieši kaut kādā veidā zaudēja dūšu, mūsu labākie cilvēki tika izvesti un iznīcināti. Un tas viss tāpēc, ka nekarojām – mums uzbruka, bet mēs nekarojām.

Somiem uzbruka – viņi karoja. Viņi izcīnīja savu neatkarību ar asinīm. Čečeniem – tautai, kas mazāka par mūsējo, – uzbruka, bet viņi aizsargājās tik aktīvi, ka tagad Krievija maksā Čečenijai meslus, lai tikai tā būtu mierīga.

DDD: Manuprāt, šis citāts no Helēnas Rērihas vēstules ir attiecināms arī uz mūsdienām?

A.G.: Protams. Tas ir vispārējs un attiecas uz jebkuru valsti, uz jebkuru tautu. Tāpat tagadējos valsts vadītājus mēs varam saukt par nodevējiem – tāpēc, ka viņi neveic dekolonizāciju. Ja ir bijusi okupācija un kolonizācija, tad ir jāveic deokupācija un dekolonizācija. Ja viņi to nedara – kas tad viņi ir?!

DDD: Rezultātā ir vēl ļaunāk, nekā raksta Helēna Rēriha, jo ārējais agresors ir jau ielaists mūsu teritorijā un pilda piektās kolonnas lomu.

A.G.: Tieši tā. Pirms kara demogrāfiskā situācija Latvijā bija daudz labāka – latviešu bija 75,5 procenti, bet krievu bija 10,5 procenti. Tagad naidīgu cittautiešu, kurus vieno krievu valoda, skaits sasniedz pat 40 procentus. Tas ir, tā teikt, oficiāli, bet reāli viņu varbūt ir vēl vairāk. Šī patiešām ir piektā kolonna, kas ir ļoti naidīgi noskaņota pret latviešu kultūru.

DDD: Un tomēr daudzi latvieši vēl joprojām nesaprot, ka krievvalodīgās piektās kolonnas locekļu aizbraukšana ir vitāli nepieciešama mūsu tautai un valstij. Viņi baidās, ka Eiropas liberālisti mūs nesapratīs, ja uzsāksim pārrunas par Latvijas dekolonizāciju...

A.G.: Ne velti Helēna Rēriha norāda: “Vai gan ir tāda veselīga tauta, kura, tiecoties pēc savas valsts izaugsmes un attīstības, gribētu izskatīties pēc paklausīgas aitiņas? Kur varonības gars ir zudis, tur nevar gaidīt uzplaukumu.”

DDD: Tātad ir godīgi jāatzīst, ka esam slima tauta... un jāmeklē veids, kā ārstēties.

A.G.: Es ļoti brīnos, ka pat cienijamais mūsu avīzes viesis Harijs Tumans nesaskata, ka ir vajadzīga deokupācija un dekolonizācija. Viņš patiešām brīnīkīgi raksturo, kas ir varonība. Var just, ka viņam patīk varonība un varonīgi cilvēki. Bet, liekas, viņš tos saskata tikai Senajā Grieķijā. Taču, ja pavēro tagadni – tagadējo valsts situāciju, tad grūti neredzēt, ka dekolonizācijas pieprasīšana un nepieciešamās darbības tās veikšanai arī būs varonība.

Varonība ir pašizliedzība, uzpurēšanās, drosme. Dzīvajā Ētikā ir teikts, ka varonība ir nepieciešama tur, kur jācīnās par patiesību. Un dekolonizācijas veikšana ir taisnīguma atjaunošana, bet tās neveikšana – taisnīguma neatjaunošana. Taisnīgums ir Dieva atribūts – viens no Dieva aspektiem. Tātad visi tie, kas vēlas dekolonizāciju – atbrīvoties no okupantiem –, atbalsta Augstāko un ir varonīgi cilvēki.

DDD: Tomēr daži baidās pat abonēt mūsu avīzi...

A.G.: Tātad, lai to darītu, arī ir vajadzīga drosme. Kāpēc baidās? Tāpēc, ka pastnieks redzēs, kāds kaimiņš ieraudzīs un kādam nosūdzēs utt.

DDD: Bet kā vērtēt valsts vadītājus, kuri neveic dekolonizāciju, kaut arī viņiem ir šādas iespējas?

A.G.: Viņi ir nodevēji. Ja uz vienkāršu cilvēku, kurš nav ne politiķis, ne valsts vadītājs, var vēl paskatīties it kā maigāk un nesaukt viņu par nodevēju, jo viņš, iespējams, neizprot dekolonizācijas nepieciešamību, tad uz tādu, kurš izprot, bet nedara, nekā citādi kā uz glēvuli un no-

devēju nav iespējams raudzīties. Saucot lietas istajos vārdos – tāds politiķis nodod savu tautu.

DDD: Harijs Tumans intervijā ļoti labi paskaidroja, kā notika Romas barbarizācija – proti, Roma gāja bojā nevis tādēļ, ka ienāca barbari, bet gan tādēļ, ka paši romieši barbarizējās. Vai šo principu varam attiecināt arī uz Latviju? Varbūt arī latviešu valsts iet bojā tādēļ, ka latvieši barbarizējas barbaru – krievvalodīgie okupantu, kolonistu – klātbūtnes dēļ?

A.G.: Piekritu, ka latvieši paši barbarizējas. Es saprotu, ka tauta barbarizējas tad, kad tā degradējas. Un visi mūsu politiķi, kas nevēlas taisnīguma atjaunošanu, patiesībā ir barbari. Arī tie okupanti, kuri pie mums ir ienākuši un šeit palikuši, ir barbari. Viņi nav krievu tautas kultūras pārstāvji.

Krievvalodīgie barbari Latvijā ieradās, vieglas dzīves tīkodami. Nav noslēpums, ka okupācijas laikā Baltijas valstis skaitījās it kā “tuvās ārzemes”, un visi vēlējas uz šejieni atbraukt. Latvijā uz dzīvi palikušo kolonistu skaits agrāk bija lielāks, nu jau kļuvis mazliet mazāks, bet vai starp viņiem varat nosaukt kādu gleznotāju, izcilu rakstnieku vai domātāju, filozofu? Nu, nē – nav starp viņiem neviena patiesas Kultūras nesēja. Ir tikai naudas taisītāji, kuri izmanto mūsu valsti, lai pelnītu. To viņi prot, bet nekāda dvēseliskuma, garīguma tamdēļ nevajag. Lai taisītu šādu biznesu, pietiek ar barbara prātu. Tāpēc pilnībā piekritu, ka šeit ir barbari un arī paši latvieši, ar tādiem kopā dzīvojot, barbarizējas.

Intervēja Līga Muzikante

RIETUMU PASAULES PĒDĒJĀS DIENAS

Turpinājums no 1. lpp.

Transnacionālās oligarhiskās grupas ir daži simti slēgtas, politiskajā un finanšu plānā ļoti ietekmīgas ģimeņu dinastijas, kuras savā starpā saista personiskas attiecības, biznesa intereses, laulību saites, kopīga pārliecība (vērtības) un identiska mentalitāte. Kopumā šīs grupas pārstāv visvarenāko spēku pasaulē. Viņu rokās atrodas galvenie finanšu, informācijas, politikas, zinātnes, militārie un tamlīdzīgi planētas resursi.

Etniskajā plānā to kodolu veido anglo-sakši un romāņi-ģermāņi. ASV viņus sauc par "The American Eastern Liberal Establishment" ("Amerikas austrumu liberālais uzņēmums"), bet Eiropā – par "European Black Nobility" ("Eiropas melnā aristokrātija"). Turklāt norādītājam Amerikas un Eiropas transnacionālo oligarhu grupās jau kopš paša sākuma ietilpst ebreju finanšu klani un ietekmīgas Āzijas karaliskās dinastijas.

Bijušais britu spēcīgu darbinieks Džons Kolemans apstiprina, ka šie cilvēki sevi dēvē par "Olimpiešiem", jo uzskata, ka viņu spēks un ietekme ir tikpat varena kā pašu dievu. Pēc viņa domām, šī sabiedrība sastāv "no neaizskaramas valdošās

un tās kolosālā ietekme rada ne tikai ietekmīgus politiķus, reliģiskos līderus, pazīstamus sabiedriskos darbiniekus, revolūciju vadoņus utt., bet arī prezidentus, premjerministrus un pat monarhus gan Rietumos, gan citur pasaulē.

Aiz t. s. pasaules demokrātijas anturāžas slēpjas globāla totalitārā sistēma, kuru izveidojusi transnacionālā oligarhija pēdējo simts gadu laikā un kas nosaka visas cilvēces likteni.

TRANSNACIONĀLIE KLANI "RAUŠ PIĶI"

Vēl kāds fragments no manas grāmatas:

"Tieši šī oligarhu apvienība, kas radusies un pastāv ap fondu, slēpjas aiz visām sociāli politiskajām un finanšu ekonomiskajām kataklizmām, kas ir satricinājušas Rietumu pasauli pēdējo gadsimtu laikā: kari, revolūcijas, politiskās, ekonomikas un finanšu krīzes u.c.

Kā spilgtu piemēru ņemsim Rotšildu finanšu-politisko klanu. Viens no šīs dinastijas biogrāfiem, grāfs Cēzars Korti (Egon Caesar Conte Corti), savā

Kārlis Brilovs (Карл Павлович Брюллов)
"Pompeju pēdējā diena", 1828.

Parīzes: "Rotšilda bankas nams sevi iemieso milzīgu mūsdienu finansiālo spēku; tikai nedaudzas valdības par sevi spēj pateikt, ka tās nav aptītas ar šīs bankas zelta važām".

Vēlāk, pēc tam, kad Rietumi pilnībā un pavisam nokļuva transnacionālās oligarhijas pakļautībā, sākās ASV un Eiropas finansiāli ekonomiskā un militāri politiskā ekspansija starptautisko oligarhisko klanu interešu vārdā, par kuras virsotni kļuva t.s. globalizācija – pasaules pārvēršana par vienu politiku un finanšu ekonomikas sistēmu, kuru pārvalda šausis oligarhisko "olimpiešu"-kosmopolitu loks.

Bet galvenā šīs globālās sistēmas, kurā mēs visi šobrīd dzīvojam, problēma ir, ka tā ir būvēta pēc parazitisma principa. Tā ir izdevīga tikai transnacionāliem oligarhiskajiem klaniem un tā savam labumam nogalina (visās šīs vārda nozīmēs) mieru un miljoniem cilvēku.

No tā rodas kari, krāsainās revolūcijas, starptautiskais terorisms un dažādas finanšu ekonomikas krīzes. Tie visi ir instrumenti, ar kuru palīdzību "olimpieši" "rauš piķi", pārorientējot ietekmi, varu, materiālos labumus un planētas resursus par labu sev.

Valstis un tautas ir transnacionālās oligarhijas izejmateriāls. Izņēmumi nepastāv. Rietumu valstis un tautas arī ir izejmateriāls. Arī Savienotās Valstis. Vienkārši ASV vēl pavisam nesen bija galvenais transnacionālo oligarhisko klanu instruments, ar kura palīdzību viņi ir uzbūvējuši globālo pasaules kontroles un apzagsšanas sistēmu. Tāpēc tām ir priekšrocības. Bet šī loma agri vai vēlū sagraus Savienotās Valstis.

Atkal sniegšu dažus fragmentus no savas grāmatas:

"Šobrīd tādi jēdzieni kā "ASV nacionālās intereses" vai "ASV ārpolitika" ir visai nosacīti, jo patiesībā pastāv tikai transnacionālās oligarhijas "intereses" un "politika", kas izmanto Savienoto Valstu spēku saviem šauri korporatīvajiem mērķiem".

ASV – PILNĀ ĀTRUMĀ UZ PRIEKŠU!

"Tēlaini izsakoties, šobrīd ASV ir sava veida ledlauzis, kurš tiek dzīts ar maksimālo ātrumu, lai tas sadragātu pastāvošo pasaules iekārtu, tādējādi izsitot no līdzsvara tā bremzēšanas sistēmu. Bet pēc tam to nogremdēs, jo citādi Amerikas Savienotās Valstis apstādināt nebūs iespējams. Tieši tāpēc viss smagums par karu pret Ne-rietumu pasauli gulstas uz Savienotajām Valstīm."

Es to rakstīju pagājušā gadsimta 90. gadu beigās. Ja ņem vērā to, kas šobrīd notiek ar Savienotajām Valstīm, tad šis valsts nogremdēšanas process ir iesākts. Pievērsiet uzmanību tam, kādā katastrofālā stāvoklī atrodas Amerikas ekonomika un finanses. Reāla ražošana no valsts jau sen ir izvesta, bet finanšu sistēma – gigantiskais ziepju burbulis (kreditī, vērtspapīri un ar neko nenosegtais dolārs) – ir gatava

pārsprāgt jebkurā brīdī. Šis valsts tautas masu materiālais un sociālais stāvoklis pasliktinās ar katru jaunu prezidentu. Vara pārvēršas par korumpētu monolītu, kurš guļ transnacionālās oligarhijas kundzības pamatos. Infrastruktūra krītas. Bruņotie spēki degradējas. Noziedzības līmenis aug augumā. Bet galvenais – pēdējos desmit gadus briest šķelšanās amerikāņu valdošajā elitē.

Tagad ASV ir saķērušies sīvā cīņā vairāki ietekmīgi oligarhiskie klani par kontroli Vašingtonā un iespēju pēc pašu ieskatiem regulēt valsts un pasaules turpmāko nākotni. Tramps un Klintone – redzamākās satriekušos "aisbergu" virsotnes. Viņi tikai publiski personificē pretinieku spēkus, kuri paliek ēnā aiz masu mediju bildītēm, jaunāko ziņu izlaidumiem un politiskajām cīņām.

Turpmāk vēl...

Tulkoja Vita Nikitina

Avots: <http://andreyvadja.livejournal.com/627310.html>

BŪTĪBĀ VISA STARPTAUTISKĀ TIESĪBU UN INSTITŪCIJU SISTĒMA IR PĀRVĒRTUSIES PAR FIKCIJU, KAS PIESEDZ ARVIEN PIEAUGOŠO PASAULES HAOSU, KURĀ VISU ATRISINA NEVIS NOTEIKUMI UN LIKUMI, KAS VIENPRĀTĪGI IZSTRĀDĀTI VISU LABAD, BET IZREDZĒTO SPĒKS UN IETEKME, KURI SLEPUS PAKĻĀVUŠI SAVAI GRIBAI GAN LIKUMUS, GAN NOTEIKUMUS UN PAT VESELO SAPRĀTU.

klases pārstāvjiem, kuru sastāvā ietilpst Anglijas karaliene, Nīderlandes karaliene, Dānijas karaliene un citas Eiropas karaliskās ģimenes. Pēc karalienes Viktorijas, venēciešu Melno gvelfu matiarhas, nāves, šie aristokrāti izlēma, ka tamdēļ, lai iegūtu varu pār visu pasauli, aristokrātijas pārstāvjiem pasaules mērogā ir "jāklūst par vienu veselumu" ar nearistokrātiskiem, bet ārkārtīgi spēcīgiem korporatīvā biznesa līderiem, un tāpēc absolūtās varas durvis bija atvērtas tiem, kurus Anglijas karaliene mīl saukt par "vienkāršo tautu". No savas pieredzes spēcīgākā es zinu, ka ārzemju valstu galvas šo visvarenāko grupu dēvē par "Magiem".

(Starp citu, vai kāds atceras, kurp devās Vladimirs Putins kā Krievijas prezidents savā pirmajā oficiālajā ārzemju vizītē un ar ko viņš šīs vizītes laikā tikās personisku sarunu ietvaros?)

Kolemana minētie "Olimpieši" nav tikai globālās pasaules iekārtas veidotāji, viņu slēpenajai varai un ietekmei ir pakļautas nacionālo valstu valdības ne tikai t. s. "trešajā pasaulē", bet arī Rietumos. Būtībā transnacionālās oligarhijas gigantiskie finanšu un plašsaziņas resursi

grāmatā "Rotšildu mājas ausma" ("The Rise of the House of Rothschild") konstatēja: "Katru reizi kādas valsts sabrukums nesa Rotšildiem jaunus bagātības." Bet, lūk, ko par viņiem savā darbā rakstīja Heinrihs Šni (Heinrich Schnee): "Daudziem lasītājiem Rotšildu vārds saistās ar jēdzienu "nauda". Tā ir taisnība, jo Rotšildi pirmām kārtām vienmēr ir bijuši banķieri, kuri sev sakrājuši milzīgu bagātību un vēlas to nemitīgi palielināt. Bet jaunākie pētījumi pierāda, ka viņi ir bijuši arī politiķi, kas ne vienu reizi vien un izšķirošā veidā ir ietekmējuši gan savu valstu, gan Eiropas politiku kopumā – protams, vienmēr par labu saviem miljoniem. Viņi ir palīdzējuši atbalstīt un gāzt tronus, novērsuši karus, ja tie apdraudēja viņu aizņēmumus: viņi atlaida ministrus un iecēla jaunus, kas viņiem pakalpoja. Ar naudas palīdzību viņi pārvaldīja parlamentus un laikrakstus, nostūma malā konkurējošās bankas pat tad, ja to dibinātāji un īpašnieki bija ebreji, bet, no otras puses, paši piedalījās jaunu banku atvēršanā, kurās viņi gribēja iemantot noteiktu ietekmi. 19. gs. visai atbilstoši ir prūšu sūtņa Arnima piezīme no

KATRS

Katrs redz,
ko grib
Katrs dzird,
ko grib
Katrs lasa,
ko grib
Katrs skatās,
ko grib
Katrs atceras,
ko grib
Katrs saka,
ko grib
Katrs raksta,
ko grib
Katrs dara,
ko grib
Katrs,
ko grib

Armands Birkenš
Čikāgā

P.S. Ideja radās, vērojot to, kas notiek šobrīd pasaulē. Katram savs viedoklis – pārāk bieži citi viedokļi nav ne pareizi, ne pieņemami. Visi tikai redz un dzird, ko grib. Izvēlīgi. Traģiski.
A.B.

KĀPĒC UZŅĒMĒJIEM NEMĀCA SPĒLĒT KLAVIERES?

Turpinājums no 1. lpp.

Edgars Kramiņš: Un šāds *Misters Tventi* ("Misters Divdesmit" jeb 20 procentu "nodeva" – red.piez.) ir jebkurā partijā, kas konkrētajā brīdī un vietā ir pie teikšanas. Ļoti daudzi iestāžu vadītāji būtībā ir sava mazā pagasta, novada, pilsētas patrioti,

DDD: Vai varam teikt, ka politika ir teātris, kurā politiskie aktieri spēlē demokrātiju?

E.K.: Politiski spēlē šo demokrātiju, un viņiem nav vairs atbildības. Agrāk bija jāatbild – bija jāiet uz partijas komiteju un jāatbild, kāpēc tam tur ir piešķirts

valsts avīze, un privātais dara, ko grib. Privātais šādā veidā lobē savu politiku un ideoloģiju. Arī Ināra Mūrniece tika pēdējā brīdī izcelta no "Latvijas Avīzes" žurnālistu pulciņa...

NEBEIDZAMAIS "PAMAZĀM"

DDD: Droši vien daudziem neatkarības laika politiķiem ir kādas biogrāfiskas astes. Iespējams, tas izskaidro faktu, ka joprojām nav atvērti tā saucamie čekas maisi, nav notikusi debolevizācija. Runas par latvisku Latviju ir tukšu salmu kulšana, jo reāli nekas nenotiek – joprojām izglītība ir divās valodās, bet 9. maijā Rīgas centrā ik gadu pulcējas tūkstošiem okupantu un kolonistu. Nerimstošais melnīš – visu vajag darīt pamazām – pārvēršas mūžīgā, nebeidzamā dziesmā... Kas, jūsuprāt, ir pamazām – vai 26 gadi nav pārlietu izstiepts "pamazām"?

Edgars Kramiņš: Ja kaut kas tiktu darīts vismaz pamazām, tad šodien jau viss būtu atrisināts. Ja pirms 20 gadiem visos Latvijas bērnudārzos, bet pirms 16 gadiem visās Latvijas skolās tiktu ieviesta izglītība tikai latviešu valodā, tad šodien ne augstskolā, ne sabiedrībā kopumā problēmu nebūtu.

DDD: Vai šāda novilcināšana notiek speciāli?

E.K.: Protams.

DDD: Vai piekrītat, ja būtu veikta dekolonizācija, repatriējot okupācijas laikā iebraukušos kolonistus un viņu pēctečus, daudzas no tām problēmām, ar kurām šodien neveiksmīgi cīnāmies, vispār nebūtu?

E.K.: Protams! Tas atrisinātu ne tikai etniskās, bet arī ekonomiskās problēmas. Bet tas apzināti netika darīts. Politika joprojām balstās uz tukšas retorikas. No vienas puses skan: "Krievi nāk!"; no otras – "Latvieši mūs izmetīs no Latvijas!". Tā tiek uzturēta pie varas esošās kompartijas "saikne ar vēlētāju".

"KUR NU TIK AUGSTU ŠAUJAT?!"

DDD: Es vēlētos atgriezties pie izglītības sistēmas. Nesen bija trācis ap reformu skolotāju atalgojuma aprēķināšanas kārtībā. Tagad skandālu izraisīja Izglītības ministrijas vēlme likvidēt Rīgas Pedagoģijas un izglītības vadības akadēmiju, pievienojot to Latvijas Universitātei. Vai, jūsuprāt, RPIVA ir jālikvidē un kādēļ?

Edgars Kramiņš: Lai cik sāpīgi man nebūtu atzīt – ir jālikvidē! Tajā sniegto profesionālo zināšanu līmenis 20 gadu laikā ir katastrofāli krities un vadošā profesūra ir bez reālas pieredzes skolās. Bet pievienošana LU, kur vadošā profesūra ir partijas nomenklatūras ideoloģiskie darbinieki vai viņu pēcteči, arī ir visai absurda ideja!

Faktiski Latvijas Universitātes Pedagoģijas katedrai ir jāapkopo citas fakultātes, kurās mācās fiziķi, ķيميķi, biologi, angļu filologi, lai šie cilvēki iegūtu tiesības strādāt par skolotājiem. Mūzikas skolotāji jāgatavo Mūzikas aka-

sfērās, bet arī dot un nostiprināt cilvēkā nacionālo pašapziņu, pieredību latviešu tautai. Kāpēc skolās neko tādu nemāca?

E.K.: Kur nu tik augstu šaujāt?! Taču, ja nopietni – tas ir galvenais uzdevums, jo kas gan

ŠODIEN NEVIENAM DEPUTĀTAM ATBILDĪBA NAV JĀUZŅEMAS, JO AMORĀLAJĀ VEIDOJUMĀ, KURU SAUC PAR KOALĪCIJU, VIENS UZ OTRU RĀDA AR PIRKSTU, BET VAINĪGO NAV.

dēmijai, bet zīmēšanas skolotāji – Mākslas akadēmijai. Pedagoģijas augstskolu pārziņā būtu jāatstāj bērnudārzu audzinātāju un sākumskolas skolotāju sagatavošana. Jāatgriežas pie vecās sistēmas, kāda reiz Latvijā jau pastāvēja.

DDD: No dažādu nozaru pārstāvjiem izskan apgalvojumi, ka Latvijas augstākās izglītības sistēma ir degradēta, tā nespējot sagatavot augstvērtīgus un gudrus speciālistus. Vai patiešām tā ir?

E.K.: Diemžēl, jā! Un degradācija sākas no brīža, kad atcēla obligāto vidējo izglītību, kad skolās ieviesa izvēles priekšmetus, kad augstskolu profesionālā izglītība (diemžēl arī citur Eiropā) pārgāja uz amerikānisko modeli "3 + 2" ("bakalaurs + maģistrs"). Tagad padomju laiku nepabeigtā augstākā izglītība (šādu izziņu varēja saņemt pēc trešā kursa) tiek saukta par bakalaura izglītību. Un cik smieklīgs, manā skatījumā, ir tāds "pusizcepts cālis", kurš, lepni izriesis krūtīs, saņem šādu diplomu!

Degradācija sākas arī ar brīdi, kad augstskolām piešķīra autonomas tiesības un visatļautību, kad rektorus nevis iecēla amatā, bet pēc principa "jo dumjāks, jo mazāk prasīs" ievēlēja pats augstskolu kolektīvs. Vienlaikus notika augstskolu akreditācijas pārvēršana par biznesu, kurā neviens eksperts nevar garantēt kvalitāti, jo viņu algo pati augstskola. Šodien Latvijas izglītības sistēmā nav pēctecības, un visi nodarbojas ar visu. Nav izpratnes par zinātnu nozarēm, izglītības veidu un pakāpju nosaukumiem. Līdz ar to nav izpratnes par to, ko kur māca.

Taču kā pati galvenā problēma jāmin tā, ka skolās un augstskolās iegūtās zināšanas ir absolūti atrautas no dzīves un prakses. Vokālajam pedagogam RPIVA māca ekonomikas pamatus, bet pianistam Mūzikas akadēmijas maģistratūrā māca uzņēmējdarbību. Absurds, kura rezultātā pedagogam nav iemācīta metodika, bet pianistam spēja pavadīt dziedātāju. Turklāt man nav skaidrs, kāpēc tad ekonomistiem nemāca dziedāt, bet uzņēmējiem spēlēt klavieres?! Turklāt no tā noteikti būtu lielāka jēga...

DDD: Skolas uzdevums ir ne tikai iemācīt sausus faktus, sniegt zināšanas visdažādākajās dzīves

cits nosaka to, ka Latvija gatavo skolotājus, ārstus, ekonomistus u.c. profesiju pārstāvjus darbam dzimtenē, nevis Eiropas Savienībā. Un paradokss, ka man Padomju Latvijā to iemācīja, un tāpēc es aizvien esmu Latvijā. Taču brīvajā Latvijā mums šo nostāju nemāca, jo nav paredzēts to mācīt. Vai vispār kāds māca to, kas ir latvietis, kāda ir latviešu esība un dzīvesziņa, kāds ir mūsu tautas pasaules redzējums? Nē! Patiešām vērtības nemāca. Tā vietā skola mūsu bērniem iepotē ar liberālo šļuru daudz negatīvā, kas man nav pieņemami. Un gīmenes pret to diemžēl ir bezspēcīgas.

DDD: Man ir iespaids, ka tiek kultivēts plakātisks patriotisms – ārišķības bez dziļākas latviešu tautas likteņa izpratnes. Varam jau spraut karodziņu pie apģērba, bet vai tas paglābs latviešu tautas no fiziskas un morālas degradācijas? Vai lēkšana pār Jāņu ugunsgrūdu un tautasdziesmu ķerkšana panāks to, ka no Latvijas aizbrauks krievvalodīgie okupanti un kolonisti?

E.K.: Jā, šis plakātisks patriotisms, bez dziļākas jēgas, ir kaut kas stulbs. Manuprāt, deokupācija un dekolonizācija nenozīmē, ka no Latvijas jāaizbrauc visiem, kuri nav Latvijas pavalstnieki, ka pilnīgi visi – bez izņēmumiem – jāsapako vilcienā uz Krieviju. Var taču palikt tie, kas pieņem mūsu noteikumus, kuri samierinās, ka ne viņi, ne viņu bērni nevar noteikt lietu kārtību Latvijā, kamēr viņi nav ieauguši šīs zemes kultūrā. Austrijā iebraukušie turki uz to nepretendē, bet viņu tur dzimušie bērni brīvi pārvalda vācu valodu, ir ieauguši tās kultūrā un pretendē arī uz vadošiem amatiem valsts pārvaldē.

Bet uzbursim ainu, kas notiek Latvijā, ja rīt notiek dekolonizācija, krievvalodīgie aizbrauc un mēs pieņemam pavalstniecības likumu? Vai Solvita Āboltiņa, Sandra Kalniete nebūtu Latvijas pavalstnieces? Viņas taču nekur nepazustu, jo ir daļa no mūsu tautas. Lūk, tad varētu teikt to, ko esmu teicis ne reizi vien: "Visu mūsu nelaimju cēlonis esam mēs paši – materializētie latviešu bāleliņi."

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

MANUPRĀT, LIELA PROBLĒMA IR TĀ, KA IZGLĪTĪBAS IESTĀŽU VADĪTĀJI, SĀKOT JAU NO BĒRNUDĀRZIEM LĪDZ AUGSTSKOLĀM, IR POLITIZĒTI. JĀ, TĀ IR ĻOTI LIELA PROBLĒMA.

un viņi domā, lai tā partija ņem – ka tikai skolai jūmts un slimnicai laba aparatūra. Faktiski ļoti šauri domājoši cilvēki.

ZEM KURA GALDA ESI UZAUDZIS?

DDD: Tad jāteic, ka padomju laikos šajā ziņā bija labāk, jo tad bija tikai viena partija – nodevas ņēma tikai viena partija...

Edgars Kramiņš: Padomju laikā gan *de jure* gan *de facto* bija viena partija, līdz ar to bija skaidrs, ka šai partijai ir jāuzņemas atbildība. Tāpēc partijas rindās ļoti bieži tika aicināti talantīgākie cilvēki. To īpaši varēja pamanīt mākslā un zinātnē. Ja tu biji netalantīgs aktieris vai vājš zinātnieks, nevienam tevi par partijas biedru nevajadzēja. Šobrīd faktiski arī ir viena partija – tā pati Komunistiskā partija, kas ir sadalījusies dažādos apakšuzņēmumos. Un te nu ir šis moments, ka *de jure* mums it kā ir daudz partiju, bet principā tikai viena, jo visām tā saucamajām partijām ir gandrīz vienāda ideoloģiskā bāze.

dzīvoklis vai kapa vieta u.tml.

Šodien nevienam deputātam atbildība nav jāuzņemas, jo amorālajā veidojumā, kuru sauc par koalīciju, viens uz otru rāda ar pirkstu, bet vainīgo nav. Ja skatāmies uz politikā esošo partiju ideoloģiskajiem vadītājiem un uz finansiālo pieslēgumu, kaut vai uz informatīvo atbalstu, tad ļoti viegli varam izsekot šai partijas pēctecībai, čekas pēctecībai, un īpaši pierādījumi nav vajadzīgi.

DDD: Jūs pieminējāt čeku un tās pēctecību mūsdienu politikā.

E.K.: Ir dažādi piemēri. Man nāk prātā Raivis Dzintars. Viņa patēvs bija čekists, patēva draugs – Gorbunovs. Ja, piemēram, Džemma Skulme uzauga zem galda, pie kura sēdēja Rainis un Aspazija, tad Raivis Dzintars ir uzaudzis zem galda, pie kura sēdēja partijas nomenklatūra. Tas veido šo cilvēku morāli un vērtības sistēmu. Raivis Dzintars bija noformēts pie Krustiņa "Latvijas Avīzē" kā žurnālists, bet paskatīsimies, ko viņš, saņemdam algu, ir rakstījis? Šodien ļoti vienkārši var saskaitīt zīmēs – cik autorzīmēs viņš pa tiem gadiem ir uzrakstījis? Viens otrs teiks – tā nav

EJ PRET STRAUMI UN GLABĀ KULTŪRU!

Saruna ar Latvijas Universitātes asociēto profesoru, Dr.hist. Hariju Tumanu

Turpinājums no iepriekšējā numura

KULTŪRAS VĒSTURE – IDEĀLU VĒSTURE

DDD: Jūs esat pētījis *Senās Grieķijas, Senās Romas bojāejas iemeslus. Vai varat dot kādu recepti tiem, kuri nevēlas vienaldzīgi noraudzīties uz Eiropas, arī Latvijas, bojāejas simptomiem?*

Harijs Tumans: Katram savā vietā ir jādara tas, kas ir viņa spēkos. Mēs nevaram pagriezt vēstures ratu atpakaļ un nevaram apturēt braucošu vilcienu vai ceļa rulli – tas mūs sabrauks, un process turpināsies. Bet katrs var kaut ko darīt savā vietā, tāpat katram ir jārikojas pēc savas sirdsapziņas. Ja tu uzskati sevi

H.T.: Būsim godīgi, mums, latviešiem, ļoti pietrūkst solidaritātes, mēs ļoti bieži nespējam vienoties, plēšamies savā starpā. Kā saka: kur divi latvieši, tur trīs partijas. Salīdzināsim – kā mūsdienu grieķi uzvedās krīzes laikā? Vienā mirklī nācīja solidarizējās, viņi izgāja ielās un paralizēja visu valsts darbību. Un ar viņiem rēķinājās – gan pašu valsts, gan Brisele. Viņiem norakstīja lielu daļu no parāda. Bet mēs, latvieši esam pacietīgi un klusi, un mums neviens neatlaiž nevienu centu no parāda... – Katrs savā kaktā klusiņām pacieš un žēlojas. Ja nevar izturēt, tad bēg prom no valsts... Bet vienoties, lai kaut ko panāktu, – to diemžēl nespējam. Līdz ar to, tas kolektīvisms, kas ir Austrumu cilvēku pazīme, mums pietrūkst.

draudiem un izaicinājumiem, kuri ir daudz nopietnāki un satur daudz lielākus draudus. Domāju, ka mums vajadzētu stiprināt savu nacionālo apziņu un solidaritāti, ārstēt savu valstiskumu un konsolidēt sabiedrību. Mums ir vajadzīgi mērķi un ideāli rītdienai, kas vienotu, nevis šķeltu sabiedrību.

Bet, kas attiecas uz varonību, reiz jau kādā intervijā teicu: “Jāsāk ar to, ka varonības būtība nemainās – tā ir ētiska pozīcija.” Mana tēze ir tāda, ka varonība sākas tur, kur beidzas bailes. Un galvenās bailes, protams, ir bailes no nāves. Uz varoņdarbu ir spējīgs tikai tāds cilvēks, kurš ir pārvarējis sevi šīs bailes, tāpat pārvarējis sevi, savu cilvēcisko dabu, savu cilvēcisko vājumu. Bet, lai to varētu izdarīt, viņa apziņā ir jābūt tādām vērtībām, kuras ir pārākas par viņa paša dzīvi. Un tas ir pats galvenais, neskatoties uz to, ka mūsdienās un Senajā Grieķijā atšķiras šīs varonības pielietošana: ja mēs skatāmies uz Homēra pasauli, tad redzam, ka galvenais varonības pielietošanas lauks ir kaujaslauks, tāpat tas ir arī Viduslaikos un dažādās citās sabiedrībās, taču tas nav vienīgais. Jau Senajā Grieķijā redzam, ka ir arī cits varonības veids, es to saucu par ētiskās izvēles varonību. To mums rāda, piemēram, Sokrāts, kurš gan nebaidījās nomirt arī kaujaslaukā, bet būtiski, ka viņš bija gatavs pieņemt nāvi miera apstākļos netaisnas tiesas dēļ. Nav svarīgi, kādi ir ārējie apstākļi, varonība vispirms ir cilvēka iekšējā stāja un gatavība upurēties. Un šeit ir tas kopīgais varonības izpratnē vispār – tā ir

gatavība par varonību nest augstāku cenu, tas ir, pašu dzīvi.¹

Un vēl: “Varonis izceļas, un ar to viņš kaitina parastos cilvēkus, kas jūt viņa pārākumu. Lai gan varonis var ieņemt sociāli neapskauzamu pozīciju, bet plebejs – mīetpilsonis – var būt daudz pārāks par viņu savā statusā, tomēr viņš nespēj izturēt sev blakus varoni, jo apzinās tā pārākumu. Tas rada skaudību un vēlmi novākt varoni nost no ceļa vai vismaz pie katras izdevības nodarīt tam pāri vai kaut kā ieriebt: “Viņš iet uz priekšu? Viņam būs kāds labums? To nedrīkst pieļaut!” Tādu piemēru ir daudz dzīvē, tas

ir labi zināms, tas ir arī stāsts par balto vārnū.²

Cilvēkam šobrīd visgrūtāk ir saglabāt savu ticību un spēku rīkoties. Tādēļ es saku: dari, kas darāms, un lai notiek, kam jānotiek! Darīsim tā, lai Kultūras gaismu sevī saglabātu un nestu tālāk.

Intervēja Līga Muzikante

¹ Tumans H., Varonim jābūt gatavam mirt: intervija. – <http://blogi.lv/harijs/2016/08/03/varonim-jabut-gatavam-mirt/>

² Turpat.

CILVĒKAM ŠOBRĪD VISGRŪTĀK IR SAGLABĀT SAVU TICĪBU UN SPĒKU RĪKOTIES. TĀDĒĻ ES SAKU: DARI, KAS DARĀMS, UN LAI NOTIEK, KAM JĀNOTIEK! DARĪSIM TĀ, LAI KULTŪRAS GAISMU SEVĪ SAGLABĀTU UN NESTU TĀLĀK.

par piederīgu savai Kultūrai un tev tas ir svarīgi, tad turi sevi šo Kultūru! Ej pret straumi un turi! Ja esi ierēdnis un no tevis ir atkarīga kāda svarīga lēmuma pieņemšana – nerikojies pret Kultūru, dari kaut ko tās labā. Ja esi skolotājs, audzini bērnus Kultūras garā. Ja esi parasts cilvēks, tad turi sevi Kultūru un audzini šādi savus bērnus, un palīdzi arī citiem. Tāpat, ja tev ir vērtības, ideāli, kurus negribi zaudēt, tad turi un sargā tos! Tas ir ikviena pienākums. Tas vilciens lai brauc, bet tu dari savu, jo tev galu galā ir jāatbild savas sirdsapziņas un Dieva priekšā. Ar to tev ir jādzīvo – nes šo Kultūras gaismu sevī un dalies ar citiem.

DDD: *Vai to var nosaukt par varonību mūsdienās?*

H.T.: Jā, ja tu ej pret straumi un turies pie sirdsapziņas un principiem, tad tā ir varonība.

DDD: *Jūs esat sarakstījis grāmatu “Varoņi un varonība Senajā Grieķijā”.*

H.T.: Es mēģināju noskaidrot, vai Senajā Grieķijā varonība ir bijusi Kultūras ideāls. Tā es veidoju savu pētījumu – no pirmās sākumiem, no Homēra laikiem, kad šo ideālu redzam Homēra poēmās, un tā līdz Aleksandra Lielā laikiem un vēlāk – līdz helēnismam. Vēlējos skatīt cauri visai sengrieķu kultūrai un noskaidrot, kas notiek ar šo ideālu – kāds tas bija sākumā un kā tas transformējas laika gaitā. Rezultātā esmu pārliecinājies, ka varoņu sengrieķu Kultūru ir izveidojis varonības ideāls. Bet vēlāk, kad grieķi sāka no tā atteikties, viņu Kultūra zaudēja pamatu un sāka strauji degradēt. To visu es parādu uz konkrēto avotu pamata. Tāpat var teikt, ka Kultūras vēsture un vēsture vispār ir ideālu, nevis ekonomikas vēsture.

DDD: *Pirms simts gadiem latviešu tautu apvienoja nacionālas, brīvas valsts ideāls. Vai esam to zaudējuši?*

DDD: *Varbūt mēs, latvieši, kā tauta esam vēl jauns organisms?*

H.T.: Varam sevi mierināt, bet fakti no tā nemainās. Jauni organismi parasti ir aktīvi, vitāli un vairojas. Bet mēs esam pasīvi un nevairojamies; paskatieties uz mūsu demogrāfisko recesiju – tā draud ar katastrofu. Manuprāt, šāds stāvoklis raksturo tieši vecu organismu, vecu civilizāciju. Izskatās, ka mēs esam novecojuši līdz ar Rietumu civilizāciju, kurai piederam. Protams, tīri fiziski esam jaunāki un principā mūsos ir vairāk vitalitātes nekā daudziem jo daudziem Rietumeiropas cilvēkiem, bet... lielos vilcienos tas neko nemaina. Jo mēs neesam gatavi mobilizēties, un mēs neveicjam reizi ar šo civilizāciju...

DDD: *Tomēr gribētos iebilst. Latvieši vēl nav tik ļoti liberalizējušies jeb degradējušies kā citas tautas Rietumeiropā. Manuprāt, mūsu mazo tautu var izglābt arī saujiņa saprātīgi domājošu cilvēku – patiesa nacionālā inteliģence. Bet, lai tas notiktu, ir jāklūst varoņiem – jāiet pret straumi. Latviešiem būtu jāizprot okupācijas seku novēršanas nepieciešamība un jāvienojas par nacionālajiem ideāliem.*

H.T.: Protams, mēs vēl esam dzīvi un spējami pastāvēt par sevi. Bet depresīvas tendences mūsos ir ļoti stipras. Jautājums par to, vai mēs spēsim adekvāti atbildēt uz laikmeta izaicinājumiem, paliek atklāts. Mums ir jāsaprot, ka šis laiks prasa no mums zināmu varonības devu, jo tas prasa gatavību mobilizēties, solidarizēties un upurēties. Un protams, ir vajadzīgs arī impulss no radošās inteliģences. Lai gan, iepretī jūsu pozīcijai – lūdzu, piedodiet, – es neuzskatu, ka šodien deokupācija būtu aktuāls jautājums. Manuprāt, svarīgākais ir izdarīts, un šodien mums nevajadzētu dzīvot ar skatu uz pagātņi un cīnīties ar vakardienas draudiem. Šodien mums ir jāstāv pretī šīs dienas

“TRAMPA EFEKTS”

Ivars P., Informācijas aģentūra

“TRAMPA EFEKTA” RAKSTUROJUMS

ASV vēlēšanās taisnība uzvarēja postmodernisma filozofiju, homoseksuālistus-pedofilus kā galvenos tās nesējus un viņu veidoto “globālo valsti”, kurā tiek iznīcināts viss cilvēciskais.

Nemot vērā Trampa un Klintones izmantotās priekšvēlēšanu metodes un ASV Demokrātu partijas vadības kodola atklātās un slēptās kaislības, var teikt, ka 2016. gada ASV vēlēšanās:

- 1) konservatīvie (tradicionālās vērtības atzīstāšie) politekonomiskie spēki uzvarēja neoliberalos (izvirtuļus, neofašistiskos) spēkus;
- 2) nacionālā Amerika uzvarēja t.s. “globālo valsti”, kurai ASV valsts struktūras ir tikai instruments visās pasaulēs (tai skaitā ASV) pakļaušanai necilvēcīgai izvirtuļu diktatūrai;
- 3) cilvēki uzvarēja t.s. “postcilvēkus” jeb “globikus”;
- 4) taisnība uzvarēja iluzoro fentezi “post truth”;
- 5) t.s. “postmodernisma” filozofija (kuras viena no pamattēzēm ir, ka viss ir iluzors, arī patiesība, kas vispār neeksistē) un to izmantojošās struktūras piedzīvoja nopietnu zaudējumu.

Ja līdz šim “postmodernisma” filozofijā balstītās koncepcijas un metodes praksē bija darboties spējīgas un izrādījās pietiekami veiksmīgas, tad tagad tika parādīta, uzrādīta un pierādīta “postmodernisma” filozofijas neatbilstība realitātei (tās kļūdainums) un tajā balstīto metožu salīdzinošā neefektivitāte.

Attīstot šo domu, var nonākt līdz vēl vienam būtiskam secinājumam. Ja vienkāršojot par galveno “Trampa efekta” elementu atzīstam patiesības izmantošanu un patiesības spēku, tad loģiski būtu pieņemt, ka tas kļūs par jaunāko “trendu”, kuru sāks izmantot visi, arī neoliberali (ja kaut kas ir iedarbīgs, tad to cenšas izmantot visi). Un te nākas konstatēt, ka tā tas tomēr nav.

Neoliberali un viņu mediji (gan ASV, gan citviet pasaulē, arī Latvijā), neskatoties uz savu neveiksmi, turpina melot vienā melošanā. Jā, iespējams, šiem cilvēkiem lēni “pielec”; jā, iespējams, maldināšana, melošana un spļaušana virsū vairumam cilvēku viņiem ir kļuvusi par pieradumu, no kura grūti atteikties; jā, iespējams, daļa no viņiem ir ideoloģiskie zombiji, kas paši no sirds tic tiem mājņiem, ar kuriem baro citus, – tomēr ir jānorāda uz kādu būtisku apstākli, no kura izriet, ka neoliberali nespēj izmantot patiesību, attiecīgi viņi melos līdz pēdējam, kā līdz pēdējam meloja Hitlers ar Gēbelsu.

Ir vairākas pietiekami drošas pazīmes, kas liecina, ka ASV Demokrātu partijas kodolu veido homoseksuālisti-pedofili, kuri ir plaši pārstāvēti arī žurnālistu vidē. Viens no homoseksuālista-pedofila psiholoģiskā portreta elementiem ir patoloģiska melošana, kas ir loģiski, jo šie morālie kropļi veic vienu no necilvēcīgākajiem noziegumiem, kāds vien ir iespējams. No vienas puses viņi ir tik amorāli, ka nekāda rīcība tiem nav nepieņemama, bet no otras puses melošana, no kuras ir atkarīga izdzīvošana, ir tik ļoti pierasta, ka no tās nav iespējams atteikties.

Patoloģisks melis un nelietis, kurš slēpj savus patiesos nolūkus, pašos pamatos nevar izmantot patiesību (tas nav iespējams), viņi var tikai izmantot cilvēku muļķību, nezinašanu un naivumu, lai pārliecinātu, ka viņu paustais, kas pārsvārā ir maldī un meli, ir patiesība, un to viņi arī dara. Un viņi turpinās to darīt jebkādos apstākļos (pat tad, kad tiks piekerti nozieguma vietā ar pilnu pierādījumu klāstu), jo citi varianti tiem ir iznīcinošāki.

Tāpēc droši varam prognozēt, ka pēc Trampa uzvaras neoliberalo mediju maldināšanas stils savā būtībā nemainīsies (viņi, iespējams, būs spiesti mainīt maldināšanas formu) un ka gan Tramps, gan viņa komanda, gan viņu realizētā politika tiks maksimāli apmelota, izkariķēta, un iespēju robežās tādā vai citādā veidā “demokrāti” mēģinās veikt valsts apvērsumu.

Turpmāk vēl...

FEMINISMA GALS

Artur von Lettland

Pirms pāris gadiem, lasot Aleksandra Ņikonova grāmatu "Feminisma gals", klusi kiķināju pie sevis. Toreiz biju jauns un naivs, likās – vai tik tiešām kādā pasaules nostūrī varētu būt tādi idioti, kas to visu padara legālu un – vēl vairāk – slavējamu?! Automātiski prātā nāca liberāļu bari, dusmīgas simt-un-vairāk-kilogramus smagas jumpravas, kas alkst vīriešu uzmanības un citādā ceļā, kā vien sūdzoties par vīriešu valdonību, īsti nav spējīgas pievērst sev uzmanību... un pederasti maigi plivina savus varavīksnes karogus viņām nopakaļ kārtējā praidā... jā, protams, vēl pa kādam žīdam un melnajam, kurus ļauni apspiedis kāds baltais, heteroseksuālais vīrietis...

Teikšu atklāti – man iepriekš minētās fantāzijas lika pie sevis smieties. Man bija grūti iedomāties, ka tik tiešām cilvēki ar tik neiedomājami sliktu slavu varētu savākt sev sekotājus, atbalstītājus... Un, galu galā, sponsorus. Pēdējais varētu būt vissarežģītākais posms. Rodas loģisks jautājums: vai nu apvārdoti ir tikusi ļaudis, kuriem naudas (un saprāta) ir pietiekami, vai arī kāds ne tik saprātīgs ļautiņš ir nejausi ticis pie lielas naudas summas, ar kuru atbalstīt nabaga apspiestos?...

Diemžēl, reālā situācija ir daudz skumjāka. Skatoties uz pēdējām ASV prezidenta vēlēšanām, kurās tomēr, par laimi, uzvarēja ar veselo saprātu un biznesmeņa spējām apveltīts kungs, nevis histēriska mātiņa, kuras vienīgais arguments bija, piedodiet, "balsojiet par mani, jo man ir vagīna", kuras naudas plūsma priekšvēlēšanu kampaņai bija, maigi sakot, neizsekojama, jutos tik tiešām izbrīnīts – vai patiešām ir iespējams ar tik vienkāršiem līdzekļiem, tik lētā veidā, nozombēt miljzīgu sabiedrības daļu, jo Klintoni līdz uzvarai pietūka ļoti nedaudz?

Nepārproti, cienījamais lasītāj, es neesmu dīvains mežavēcis, kurš uzskata, ka sievietes vieta ir ķēķī pie plīts un gultā. Absolūti nē! Es, būdams uzņēmuma direktors, nekad nediskriminētu geju, ja viņš nāktu uz darbu uzvalkā, nevis kleitā... Nekad netiktu diskriminēta sieviete – par labi padarītu darbu viņas alga nebūtu mazāka nekā vīriešu dzimuma kolēģim. Nekādu diskrimināciju nejustu arī musulmanis, ja viņam darba dienā piecas reizes pa pusstundai nebūtu jāiet nolūgties...

Savukārt pašam dzīvē ir bijuši gadījumi, kad sievietes lūdz piešķirt vairāk brīvdienu, jo, lūk, jāaudzina bērns, jātīra māja, utt. Lielākais šo dāmu vairums ir vientuļās mātes. Piezīmēšu, ka esmu strādājis kopā arī ar daudziem vientuļajiem tēviem, un nevienu pašu reizi neesmu saņēmis šādu lūgumu. Diemžēl, atbildot, ka samazinot darba stundas, tiks samazināta arī samaksa, esmu sapījis ar lielu neizpratni.

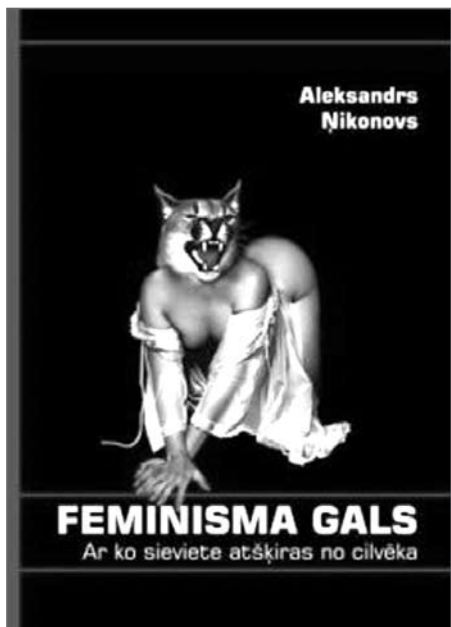
Strādājot Vācijā, kur daļa no maniem darbiniekiem bija musulmaņi, es uzreiz paskaidroju, ka viņiem netiks piešķirtas brīvas stundas lūgšanām, – arī neizpratne.

Par jau iepriekšminētajiem homoseksuāļiem runājot – reiz iekūlos nepatikšanās, jo pie manis atnāca jauns, spēcīgs vīrietis, kurš, pat nejautājot, kādi būs viņa darba pienākumi, uzreiz man paskaidroja, ka esot gejs. Atbildēju, ka tā man nav nekāda problēma, ja tas netiek ļoti akcentēts un kādam uzspiests. Ar šādu atbildi pietika, lai jau nākamajā pirmdienā es saņemtu vēstuli no policijas, kurā tiku aicināts uz pārrunām. Man nācās iziet desmit stundu "pret-homofobijas kursu".

Ko ar šo visu vēlējos teikt? Es uzskatu, ka visi cilvēki ir līdztiesīgi un nevienam nevajadzētu justies diskriminētam, dzīvojot kādā sabiedrības daļā, pēc konkrētiem noteikumiem un likumiem. Tomēr ir jāatceras, ka nezināšana neatbrīvo no atbildības. Tādēļ, pirms saukt kādu par apspiedēju / rasistu / homofobu / šovinistu, utt., vienmēr ir vērts divreiz padomāt par konkrētās valsts / uzņēmuma / biedrības iekšējās kārtības noteikumiem.

Es neiešu musulmaņu templī, žļembādams bekonu. Un nepieciešu savā darbavietā "protestējošu" māti, kura, gērbusies krūštūrī un vēl uz sava rumpja kaut ko uzrakstījusi, kaut ko centīsies man ieskaidrot. Lai brauc uz Saūda Arābiju, pieļauju, ka tur par tādiem gājieniem tiks atalgota.

Rezumējot – visam savs laiks, visam sava vieta. Gluži kā nevajadzētu čurāt traukā, no kura dzer, nevajadzētu arī indēt sev apkārt esošo, pamatojoties uz kāda mistiska spēka neiecietību. Neiecietīgs ir tas, kurš cenšas apzināti provocēt konservatīvās vērtības aizstāvošos. Un nevis tas, kurš tās aizstāv.

PASTALIŅAS

Nav jākultivē dievturība pastaliņu līmenī un nav jāķerc, jāgaudo, dziedot tautas dziesmas.
/Uldis Ģermanis/

Tomariņu Kārlis

Turpinājums no iepriekšējā numura

Pirms kāda laika presē parādījās Čikāgas mācītāja Ērika Jēkabsona raksts "Viltus garīguma bīstamība augošajā nacionālismā", kurā rupji uzbrukts latviešu dievestībai, nosaucot to par burvestības, maģijas, spiritisma utt. kultu. Visumā nekas jauns: krustneši latviešu garīgo kultūru apmelo jau kopš gadu simteņiem. Taču šoreiz apstākļi ir interesantāki. Mani draugi lūdza man uzrakstīt pretraktu.

Negribu šeit izteikties par to, cik daudz mistikas, šarlatānisma un mānticības ir vai nav Ē. Jēkabsona sludinātajā kristietībā, bet izlasīju rūpīgi viņa rakstu un secināju, ka... Ē. Jēkabsonam ir taisnība! Taču šī taisnība nav attiecināma uz E. Brastiņa iedzīvīnāto latvju dievestību, kurā nekādas mistikas nav (*jo augstāk garīgi attīstīta kāda tauta, jo mazāk tajā mistikas un vairāk prāta un izpratnes*), bet gan uz to dievturības imitāciju, kuru izrāda tautai šodien. Kas tik viss netiek pabāzts zem dievturības cepures! [...] Te vairs nav runas tikai par dievturības nospiešanu "pastaliņu" līmenī, bet gan par

"DIEVTURĪBAS" IDEOLOGI

Ielūkosimies vēl viena augsti mācīta ārzemēs dzīvojoša kristieša publikācijā. Profesors Haralds Biezais savā rakstā "Dievturī – nacionālie romantiķi – senlatvieši" noniecina dievturību ar zinātniskās spriešanas paņēmieniem, par saviem argumentiem izmantojot it kā pašus dievturus! Vai jums ir zināma anekdote par pētnieku, kurš, baidīdamies pats inficēties, nodarbojas ar butaforisku mikrobu pētīšanu? Profesors H. Biezais ir izgudrojis butaforiskus dievturus. Viņš raksta: "Okupētās Latvijas dievturības ideologi... Viņu rinda ir gara: I. Ziedonis, K. Skujenieks, V. Ancītis, K. Steinbergs, P. Zeile, M. Zālīte..." utt. Labi rūkts, lauva! Par dievturēm pasniegti tādi, kas dievturi nekad nav bijuši, neviena dievturu draudzē nesastāv, toties viņu vidū atrodam komunistus, čekas pakalpiņus, padomju funkcionārus un to līdzgaitniekus. Lūk, kādu "dievestību" ir sludinājis jaunizceptais "dievturī" – ilggadīgais (kompartijā no 1962. g.) rūdītais boļševiks I. Ziedonis (Zakalauskijs): "Pasaules ass, Ļeņin, tieši caur tevi iet; es kā smilšs grauds mazs esmu tai pievilks un piesaistīts." Tās vairs nav pastaliņas mūsu Dievam, bet gan kīrzas zābaki un utaina fufaiķa. Nav iespējams iedomāties, ka kaut ko līdzīgu būtu bijuši spējīgi taurēt, piemēram, E. Brastiņš vai J. Veselis...

Cits "dievturības ideologs" – V. Ancītis – par latviešu dievestību

TAISNĪBA IR TIKTĀL, KA TAGADĒJO FOLKLORISTU IZGLĪTĪBA IR IEROBEŽOTA PADOMJU SKOLU LĪMENĪ.

plānotu noziegumu pret latviešu tautas garīgās eksistences pamatu – nacionālo kultūru.

E. Brastiņš ir norādījis, ka dievturība varēs dziļāk iesakņoties tautā galvenokārt caur inteliģenci. Tas pierādījās jau Latvijas laikā – pirmo dievturības entuziastu vidū bija literāti (Jānis Veselis, Viktors Eglītis, Vilis Cedriņš, Jānis Jaunsudrabiņš), komponisti (Jānis Norvilis, Valentīns Bērkalns, Artūrs Salaks, Volfgangs Dārziņš), gleznotāji (Jēkabs Bīne, Hilda Vīka) un citi. Bet kādas iespējas ir veidoties inteliģences un dievturības attiecībām šodien? Izglītotus domājošus cilvēkus zem dievturu izkārtnes pabāzīti vibrējošo akmeņu un melno enerģiju šarlatāni var tikai atbaidīt. Lūk, cik vienkārši tiek veikta inteliģences atdalīšana no latviešu nacionālās kultūras, nošķirot dievturību no latviešu tautas. Vispirms dievturība tiek viltota, novirzot arī pašus dievturus uz maldu ceļiem, lai pēc tam augsti izglītoti un labi sagatavoti mācītāji, balstoties uz šādi sagatavotu viltus patiesību, varētu dot dievturībai iznīcinošu triecienu. Kas stāv aiz šī velnišķīgi sagatavotā scenārija?

ir rakstījis, ka "pārsteidz dievību lielais skaits" un līdzīgas aplamības. Jā, ar šādu butaforisku dievturu palīdzību nav grūti piedēvēt dievturībai gan daudzdievību, gan elkdievību. V. Ancīša raksts ir ievietots grāmatā "Latviešu tautas dzīves ziņa", kuru sagatavojuši kompartijā sastāvējuši A. Rudzīte, kas ilgus gadus, būdama vidusskolas direktore, partijas uzdevumā apstrādājusi jaunatni. Tiešām, tīrs brālīgs sadarbības piemērs un paraugs – par dievturēm pārkrāsojušies komunisti uzvelk latviešu Dievam pastaliņas un fufaiķas, pēc tam kristiešu sludinātāji parāda, cik šāds "Dievs" ir bezjēdzīgs un smieklīgs. Starp citu, ir skumji, ka, attiecīgi sagatavotas propagandas dezinformēti, šādus viltus dievturus morāli un pat materiāli pabalsta daudzi latviešu dievturi ārzemēs, tādējādi neapzināti kļūstot par mūsu dievestības nodevējiem.

Taču apskatītās izdarības ir tikai atsevišķs posms latviešu nacionālās kultūras likvidēšanas procesā.

Latviešu dievestība, kuras kodols ir mūsu tautas nacionālā filozofija, ir veidojusies ciešā

saiknē ar folkloru un atspoguļojas tajā. Tā nevar zust un spēj pat atjaunoties, ja ir saglabājusies nesakropļota folklorā, tauta apzinās savu pagātņi un zina tās – protams, neviltoto – vēsturi.

Tas pie mums labi pierādījās PSRS pastāvēšanas laikā. Latviešu folkloras ansambļu repertuāros gan vajadzēja iekļaut vienu otru "brālīgo tautu" dziesmiņu, taču latviešu tautdziesmas neviens kropļot neprasīja un tās arī nesludināja par blēņu dziesmām, kā to savā laikā darīja kristīgo mācītājs Juris Mancelis. Latviešu tautai šīs dziesmas bija mīļas. Tiesa, tādas dziesmas, kurās Dievs tika saukts vārdā, bija no partijas viedokļa nevēlamas un tika pieklusinātas. Šķiet, komunisti vēl neaptvēra, ka latviešu dievestības būtība neslēpās tik daudz Dieva nosaukumā, kā tautasdziesmu dziļākajā kompozīcijas saturā, atklājoties caur daļumu, baltu un mirdzošu izpildījumu. Lokaties, mežu gali, lai balstiņš pāri skan!

Latvju folkloras *daļums* bija tas spēks, kas sildīja tautiešu sirdis, sauca pie mūsu nacionālās kultūras, vienoja tautu latviešu dievatziņā, varbūt pat neapzinātā. Dziedot dzimu, dziedot augu, dziedot mūžu nodzīvoju! Atņemiet latvju folklorai viņas daļumu, ietērpiet to pastaliņās un fufaiķā, un tauta no tās novērsīsies, zaudējot savu pagātņi, kultūru un Dievu.

ĶĒRCOT DZIMU, VĒKŠĶOT AUGU...

Laikā, kad komunisti sāka organizēt savas darbības pārkārtošanu (*perestroiku*) un atcēla viņu centieniem jau neatbilstošo PSRS, Latvijā tika izveidots folkloras ansamblis "Skandenieki", kas vicināja Latvijas karogu un sāka koncertēt vēl nedzirdēti kropļotās balsīs, ķērcot un gaudojot. Tāda esot pareizā, "autentiskā" latviešu folklorā. Pašiem latviešiem tas bija pārsteigums. Vecāka māmuļa, kas pati saglabājusi bagātu dziesmu pūru, pēc pirmās panta izslēdza televizoru un sacīja: "Manā laikā gan tā nevēkšķēja!" Starp citu, šo ansambli *nevada latvieši*. Apbrīnojami ātros tempos, kas atgādināja padomju koksagiza, kukurūzas un stahanoviešu kustības kampaņas, saradās vēl citi tādi paši ķērcēši un gaudojoši folkloristi un ansambļi. Dziedātājiem nereti īpaši trenēja un bojāja balss saites; daži iemanījās dziedāmo melodiju izpūst caur degunu.

Šie vēkšķošie ansambļi tiek sūtīti uz ārzemēm, kur diskreditē latviešu kultūru; tos kaucina pa Latvijas radiofonu un televīziju. Klausītāji tad slēdz aparātus ārā – *tāda* "latviešu kultūra" izraisa pretīgumu. Bet to jau arī vajadzēja panākt.

Grandrīz nemanāmi ir aplūsināti tie folkloras ansambļi, kuri pauda latvisko daļumu. Šur tur rajonos vēl tie darbojas, savā sniegunā cenšoties atklāt seno tīro, no paaudzes uz paaudzi saglabāto latviešu skaņu mākslas burvību. Pie tiem tagad brauc

DIEVAM

jaunizceptie lietpratēji un māca, kā "pareizi" jādzied. Interesanti, ko, piemēram, teiktu angļi, ja pie viņiem ierastos cilvēkēdāji un sāktu mācīt, kas ir angļu kultūra.

VAI DRĪKSTAM DZIEDĀT TĪRI UN DAIĻI?

"Sidabrenes" folkloras ansamblis neķerca un negaudoja, bet centās saglabāt tradīcijas, kas Latvijā pastāvēja tad, kad latvieši drīkstēja būt kultūras tauta. Padomju ideologi tur nekā kontrrevolucionāra nesaskatīja un neliedza "Sidabrenei" šad tad uzspēlēt radiofonā un televīzijā, dēvējot sevi par "Poligrāfiķu klubā koklētāju ansambli".

Kad LPSR tika pārbūvēta par LR, jaunieceltais Radiofona direktors A. Klotiņš turpmāku "Sidabrenes" piedalīšanos Radiofona pārraidēs nepieļāva, apgalvojot, ka "visā pasaulē" par folkloru sauc tikai to, ko izpilda "autentiski"; arī latviešu folklorā jāpasniedz "autentiski" (domāta balss kropļošana), kā to darot, piemēram, dienvidslāvi.

Nekļuva gan skaidrs, kāds ir "autentiskuma" kritērijs? Vai A. Klotiņš pats savām ausīm dzirdēja, kā latvieši dziedāja pirms gadu simteņiem? Jāšaubās, vai toreiz jaunas meitenes pūlējās atdarināt veca āža balsi, lai nodziedātu "Es meitiņa kā rozīte, kā sarkana zemenīte".

Neesmu dienvidslāvu folkloras speciālists un neapstrīdēju viņu nacionālās īpatnības. Taču mēs, latvieši, neesam dienvidslāvi. Mūsu folkloras nacionālā īpatnība ir daiļais, dzidrās skanējums, kas izriet no mūsu tautas dzīves vides un izpratnes. Bet, kas atiecās uz dienvidslāviem, tad nav izslēgts, ka arī viņu nacionālās kultūras dzīvē iejaucas kāda izredzētā tauta tāpat kā pie mums, varbūt ar to pašu nolūku.

Un vēl. Itālieši savas skanīgās tautas dziesmiņas drīkst dziedāt tīri un nekropļoti. Tāpat austriešu jodleri izskan dzidri un mirdzoši. Komunisti par "visu pasauli" dēvēja PSRS ar satelīvalstīm. Kāpēc tautas ārpus "visas pasaules" drīkst dziedāt tīri, bet mums jāķerc?

Mūsu folkloras diskreditēšana neierobežojas ar izpildījuma kropļošanu vien. Ķercošo folkloristu repertuāra lielākā daļa nav latviešu folklorā. Jāšaubās, vai tie vispār zina, kas ir latviešu folklorā un pēc kādām pazīmēm to var atšķirt no cittautu folkloras; taču šie "lietpratēji" citīgi braukā pa Latvijas nomalem, vāc kopā visu, ko var savākt – krievu častuškas un padomju dzērājdziesmas – un pēc tam pasniedz kā "autentisku" latviešu folkloru. Pajautājot, kas pēc viņu domām ir latviešu folklorā, parastā atbilde mēdz būt: viss, ko dzied tautā (latviešu vai "Latvijas" tautā?), esot latviešu folklorā. Bravo! Tad jau arī par latviešu tautas tērpiem būtu jāuzskata viss, ko valkā "tautā" – fufaiķas, velteņi... Stop!

LATVIEŠU SAULES MAŽORS

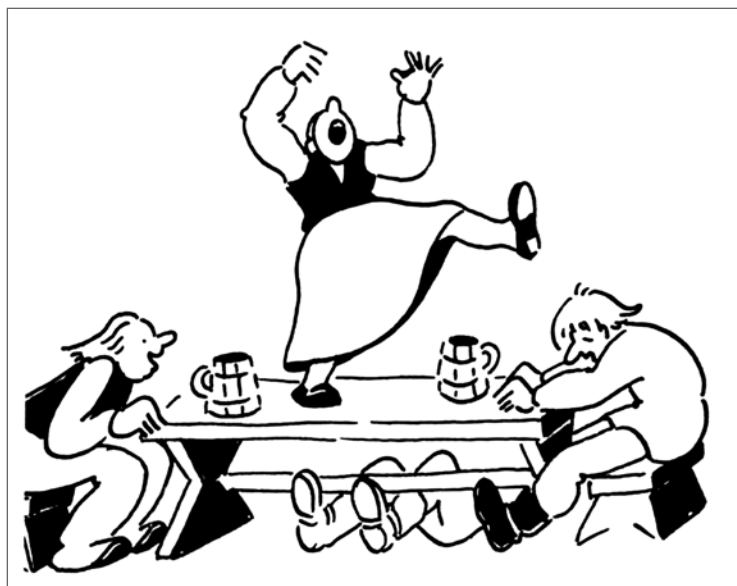
Lai pazītu latviešu tautas tērpu, ir jāzina pazīmes, kas to atšķir no citiem tērpiem, piemēram, no fufaiķām. Lai atšķirtu latviešu tautas melodijas un dziesmas no

cittautiešu ievazātajiem piesārņojumiem, ir jāzina atšķirības starp latviešu un cittautu folkloru, jāzina, kas ir raksturīgs tikai latviešiem.

Šīs atšķirības jau sen zināmas – pastāv nacionāli īpatnējie intervāli, ritms utt. Tās ir pētījuši un noskaidrojuši mūsu klasiskie folkloras pētnieki un speciālisti – A. Salaks, V. Bērzkalns, V. Dārziņš, E. Melngailis, J. Vītols un daudzi citi. Vajag tikai pastudēt viņu darbus. Taču nav dzirdēts, ka mūsu vēšķētājfolkloristi to darītu. Tieši otrādi. Nereti no viņiem jādzird, ka pieminētie folkloras pētnieki esot augsti mācīti, tāpēc galīgi muļķi un no latviešu folkloras nekā nesaprot. Gluži kā padomju saukli: "Sītiel inteligēnci, mēs paši būsim inteligēnci!"

Taisnība ir tiktāl, ka tagadējo folkloristu izglītība ir ierobežota padomju skolu līmenī. Latviešu folkloras pastaliņošanai un

visku skanējumu. Kā zināms (V. Dārziņš, J. Vītols u. c.), tad 90 procentos latviešu tautas melodiju pamatā ir mažors. Atlikušajos 10 procentos dominē nevis salkanais slāvu, bet gan cēlais Zemgales minors (Pūti, pūti, zilais vējis; Tumša nakte, zaļa zāle). Šī ir tā izteiksmīgā minora forma, kuru savās pēdējās lieliskajās sonātēs sāka izmantot Ludvigs van Bēthovens pēc tam, kad bija saņēmis no sava drauga Amendas burtņīcu ar Talsu apkārtnē savāktām latviešu tautas melodijām. Tās atspoguļojas ne tikai vienā Bēthovena sonātē vien. Pirmos norādījumus par to deva V. Dārziņš, un būtu pienācis laiks uzsākt dziļākus pētījumus par latviešu tautas mākslas ietekmi uz Eiropas mūzikas kultūru, kurai tā palīdzēja atrauties no kristīgās aprobežotības. Tas mūsu laikmetā ir noticis ne vienu reizi vien. Bēthovens saprata. Mirstot viņš pacēla dūri pret debesīm.

**ATŅEMĪET LATVJU FOLKLORAI VIŅAS
DAIĻUMU, IETĒRPIET TO PASTALIŅĀS
UN FUFAIKĀ, UN TAUTA NO TĀS
NOVĒRSĪSIES, ZAUDĒJOT SAVU
PAGĀTNI, KULTŪRU UN DIEVU.**

fufaiķošanai ar to pietiek. Kāds padomju folklorists ir sastādījis tautas deju un rotaļu krājumu ar nosaukumu "Dindaru, dandaru". It kā latvieši nebūtu dziedājuši un dejujuši, bet gan dindarājuši un dandarājuši, varbūt pat pastaliņās.

Reiz man gadījās ielūkoties LPSR Zinātņu akadēmijas folkloristu kartotēkā, kurā apkopotas šīs akadēmijas ekspedīciju savāktās tautas dziesmas. Viena bija tāda: "Tu esi traks, mans dēls, tev jābrauc uz Berlīni." Tā man "drusciņ" atgādināja kādas operetes populāro kupleju "Du bist verrückt, mein Kind, du mußt nach Berlin." Man nav iebildumu pret jaukām operetēm, bet, ja jau pašas Zinātņu akadēmijas izcilie kompartijā audzinātie speciālisti nespēj atšķirt latviešu folkloru no vācu operetes, tad – ko gan prasīt no vienkārša folklorista...

Folkloru var ievērojami duļķot, uzspiežot tai svešas intonācijas. Savā laikā, interesējoties par jau pieminēto "Skandināviešu" priekšnesumu nelatviskā kolorīta cēloniem, viņu koncertā skaitīju ar pirkstiem dziesmu tonkārtas. No tām mažorā bija tikai 40 procenti, bet pārējās – gaudenā minorā, uzspiežot visam koncertam krie-

Latviešu mažora izjūta ir tikpat apbrīnojama. Ar to viņi spējuši izteikt visdziļākos jūtu pretstatus. Pretēji citām tautām, kuras izpratušas bēdas tikai kā pelēku minoru, latvieši savas skumjas un sēras (Tek saulīte tecēdama) un pat izjustākās bedību dziesmas (Lien, pelīte, pa zemīti) izteikuši gaišā, apgarotā mažorā – saules tonkārtā. Dziļās sāpes latviešiem ir bijušas baltas, bet ne piegānītas.

Kāds ievērojams mūsu tautietis atceras, ka pirmo reizi izjutis latviešu Dievu, izpratis savu tautu un kļuvis uz visiem laikiem dievturis ar to brīdi, kad kādā dievturu saietā dzirdējis Jāņa Norviļa vadītā dziesmotā pulka dzidri, tīri dziedātās Dieva dziesmas un koklētāju sniegto gaišo un reizē daiļo skanējumu.

Lūk, kas skauž kultūrā atpalikušajiem mūsu "kultūras nesējiem", kuriem labāk piestāvētu apzīmējums antilatvieši vai antiārieši. Lūk, kādēļ latviešus tagad spiež vēšķēt savas dziesmas slāvu minorā un savam Dievam uzvilkt pastaliņas. Tūkstošgadīgā apkaurošana turpinās, taču latviešu Dievs un līdz ar viņu arī latviešu tauta vēl dzīvo.

LŪGUMS PUBLICĒT

Labdien,
nosūtu jums p/o NA Iniciatīvas grupas "Paziņojumu-Aicinājumu", kas rakstīts 2016. gada 3. novembrī. Lūdzam to nopublicēt avīzē "DDD".

Iveta Lāce
P/o NA Iniciatīvas grupas dalībniece

AICINĀJUMS REĢISTRĒTIES PAR P/O NA INICIATĪVAS GRUPAS DALĪBNIEKU-DIBINĀTĀJU

Mēs būsim lieli tik, cik mūsu griba.
Rainis

Teve piedots tiks, ja nevarēji, bet it nekad, ja negribēji.
Ibsens

Tuvojas veļu laiks. Tajā aizgājušās paaudzes aicinās pašreizējo darīt to, ko pašas nav spējušas izdarīt savā zemes dzīves laikā – atjaunot Latviju kā nacionālu valsti.

Nacionāla ir valsts, kurā pamattauta (Latvijā latvieši) ir vismaz 75% no kopējā iedzīvotāju skaita.

Aicinās tādēļ, ka bez tā nespēs rast sev mieru Viņšaulē – tāpat kā pašreizējā paaudze, ja to nedarīs, pirms tajā nonāks.

Atjaunot Latviju kā nacionālu valsti prasa nožēlojamais stāvoklis, kādā šobrīd atrodas latviešu tauta un tās valsts. To darīt ir katra īstena Latvijas pilsoņa tiesības un arī pienākums, jo tikai tad latviešu tautai būs nodrošināta ne vien izdzīvošana, bet arī pilnvertīga attīstība nākotnē.

Kā to darīt, ir pietiekami aprakstīts mūsu apvienības mājas lapā: www.na-apvieniba.lv.

2012. gada 29. oktobra "Paziņojumā" ar tam pievienoto "Konstitucionāla okupācijas seku likvidācijas likuma" projektu un 2013. gada 27. februāra "Paziņojumā-Aicinājumā" (faili ir datumi).

Biedrības "Nacionālā apvienība" (NA) sastāvā esošā politiskās organizācijas (p/o) Iniciatīvas grupa pēdējā laikā ir intensīvi centusies panākt p/o NA nodibināšanai, kas ir Latvijas kā nacionālas valsts atjaunošanas priekšnoteikums, jau esošajai rezervei vajadzīgo dalībnieku-dibinātāju skaita pieaugumu vismaz līdz 200. Mūsaprāt, tas nav par daudz gribēts (sk. mūsu mājas lapā failu 2016. gada 11. augustā u.c.). Līdz šim to vēl nav izdevies panākt pašreizējās valsts varas totālas pretdarbības dēļ. Būtībā tā ir varas ļaunprātīga izmantošana, kas demokrātiskā valstī, ja tā tāda ir, nav pieļaujama un ir vismaz administratīvi sodāms nodarījums.

Šobrīd jebkurā Latvijas uzņēmumā, iestādē vai organizācijā neviens negrib par šo mūsu iniciatīvu neko dzirdēt, par kādu darīšanu pat nerunājot. Visi vairāk vai mazāk ir iesaistīti pašreizējā, pilnībā korumpētajā valsts pārvaldes sistēmā un joprojām baidās zaudēt kaut daļu no sava minimālā sociālā nodrošinājuma, kas ar to saistīts, jo nesaprot, ka tieši šīs sistēmas maiņa radīs iespēju to būtiski uzlabot. Jāzina arī, ka tādām bailēm nav pamata, un jo vairāk būs to, kuri nebaidās, jo mazāk būs jābaidās. Patiesībā vairāk baidās tie, no kuriem baidās, no tā, ka no viņiem vairs nebaidīsies, jo saprot, ka tas būs viņu prettātiskās varas beigu sākums.

Tādēļ līdz šim vēl nav izdevies atrast vajadzīgo dalībnieku-dibinātāju skaita pieaugumu arī to vidū, kuriem dabiski vajadzētu mūsu darbības mērķi atbalstīt – starp tautas garam atbilstošu tradīciju, kultūras, tautsaimniecības un vides aizstāvjiem, deklaratīvi patriotisku sabiedrisko organizāciju pārstāvjiem un visiem citiem, kuri negrib samierināties ar pašreizējās valsts varas īstenoto, pret latviešu tautu vērsto genocīda politiku.

Tādā situācijā lielākās cerības panākt vēl trūkstāmo p/o NA dalībnieku-dibinātāju skaita pieaugumu saistām ar tiem, kas pašreizējos, pilnīgas naudas varas apstākļos tomēr dara savai tautai ļoti vajadzīgu darbu, neprasot "kas man par to būs". Proti – latviešu amatieru, īpaši viru koru dalībniekiem. Mūsaprāt, viņu vidū noteikti būs arī tādi (varbūt pat vairākums), kuri gribēs, lai gaidāmās t.s. "patriotu nedēļas" koncertos dziedamās dziesmās izteiktais nebūtu tikai pasakas, bet kļūtu par īstenību.

Tā notiks, ja beidzot uzdrošināsimies darīt to, kas vajadzīgs, lai Latvija savā simtajā gadskārtā atkal būtu patiesi neatkarīga, nacionāla valsts.

Ceru, ka sāks to darīt jau šogad, par ko iepriekš pateicos.

Ar cieņu

Jānis Pinnis

P/o NA iniciatīvas grupas vadītājs
2016. gada 3. novembrī

P.S. Reģistrēto p/o NA dalībnieku-dibinātāju sarakstus, to kopijas, vai tikai apliecinātu reģistrēto skaitu lūdzu nosūtīt NA Valdei nekavējot uz adresi: **Rīgā, Tērbatas ielā 85-6, LV-1001** vai e-pastu: na_apvieniba@inbox.lv

J.P.

TRILJONĀRS, PAR KURU MĒS ZINĀM MAZ

Valentins Antipenko

Bijušais Baltkrievijas Ārkārtas situāciju ministrijas Departamenta vadītājs

“AIZ TRŌŅA IR KĀDS – VARENĀKS PAR PAŠU KARALI.”

Vēl 1770. gadā Viljams Pits atzīmēja: “Aiz trŃna ir kāds – varenāks par pašu karali.” Lai cik tas divaini, bet kopš tiem laikiem maz kas ir mainījies, un visas revolūcijas un sabiedriskās pārkaršānās agri vai vēlu nonāk pie viena kopsaucēja – pakļaušānās Zelta teļam. Lai argumentētu sacīto, padalīšos ar dažiem dokumentāliem faktiem par kāda cilvēka darbību, par kuru tagad zināms ir maz un nekas netiek rakstīts.

BERNARDS BARUHS – VIRS ROKFELLERIEM, ROTŠILDIEM...

Pagājušā gadsimta 50.–60. gados pa Vašingtonas un Ņujorkas centrālajiem parkiem labprāt pastaigājās cienījamās ārienes labi ģērbts liela auguma vīrietis. Nereiti viņam blakus uz soliņa nosēdās personas, kuras garāmģājēji atpazīna kā ievērojamus valsts darbiniekus un biznesmeņus. Īpaši izcēlās koloritā Vinstona Čērčila

figūra. Šo komunikablu un smaidīgo cilvēku sauca Bernards Manness Baruchs (Bernard Mannes Baruch), kura bagātība mūža nogalē sliecās pāri triljonam dolāru, kaut gan turīgāko cilvēku sarakstos viņa vārds nekad nefigurēja. Īpašo attieksmi pret šo cilvēku apliecina fakts, ka 1960. gadā – viņa 90. jubilejā – parkā iepretim Baltajam namam Baruham par godu tika uzstādīts soliņš.

Slepenajā sarakstā par vispasaules ekonomikas un ģeopolitikas slepeno pilāru rangiem Baruhi atrodas ievērojami augstāk par Rokfelleriem, Rotšildiem un viņiem līdzīgajiem. Bernards Baruchs bija pirmais, kurš kapitāla ciešā sarbībā ar varu saskatīja iespēju pārņemt savās rokās pasaulē notikumu vadības stūri.

Simons Baruchs ar mazo dēļu

Vienā gadā ar Ļeņinu Bernards piedzima vācu imigranta, ārsta Simona Baruha ģimenē Dienvidkariolīnā. 1881. gadā Baruhu ģimene pārcēlās uz Ņujorku, un jauneklis Bernards iestājās Sitijas koledžā, kuru pabeigdams, sāk strādāt par brokeri Ņujoras fondu biržā, bet 1903. gadā nodibina savu brokeru kompāniju. Kopš šī brīža kļūst pamanāms Zemes bagātākā cilvē-

ka darbības stils. Par spīti tam, ka tolaik modē bija apvienoties strasta kompānijās, Bernards Baruchs turpina savu diezgan veiksmīgo brokeru biznesu vienatnē, tamdēļ iemantodams iesauku “Volstrītas Vientuļais vilks”. Trīsdesmit trīs gadu vecumā Baruchs kļūst par miljonāru un – tas ir īpaši interesanti – iemanās palielināt savu kapitālu ASV nepārtraukto krīžu apstākļos.

Sākot ar 1912. gadu, Baruchs izspēlēja politisko kārti, finansējot Vudro Vilsona pirmsvēlēšanu kampaņu. Pateicībā par atbalstu, Vilsons viņu ievēd Nacionālās drošības padomē.

Jaunais Baruchs – brokeru kompānijas īpašnieks

Pirmā Pasaules kara gados Baruchs kļūst par ASV Militārās ražošanas komitejas priekšsēdētāju un izvērš plaša vēriena bruņošanās, kas uz kādu laiku ļauj pārvarēt valsts ekonomikā pastāvošo krīzi virkni. Tieši Baruchs kā prezidenta padomnieks ietekmēja Vilsonu atbalstīt ideju par FRS (Federālā rezervju sistēma) izveidošanu; un, sākot ar 1913. gadu, ASV valdība deliģē dolāru banknošu izgatavošanas pilnvaras komercstruktūrai – FRS.

Pēc Krievijā notikušās revolūcijas Baruchs negaidīti kļūst par atbalstītāju sadarbibai ar Padomju Savienību. Ļeņins uzaicina viņu kopā ar Armandu Hammeru un Viljamu Averelu Harimānu atjaunot Padomju valsts tautsaimniecību. Vienas no pirmajām rūpnīcām, kuras amerikāņi uzbūvēja Krievijā 1920.–1930. gadā bija traktoru rūpnīcas Volgogradā, Harkovā un Čeljabinskā. Šīm fabrikām bija divkārsšs uzdevums: bez traktoriem šeit sāka ražot arī tankus, bruņmašīnas un citu kara tehniku. Armijai nepieciešamos automobiļus ražoja divās galvenajās rūpnīcās – Gorkijā un Ļihačova vārdā nosauktajā rūpnīcā Maskavā, kas tika uzbūvēta par Henrija Forda subsīdijām 1930. gados. Amerikāņu kompānijas uzbūvēja arī divas milzīgas tērauda kausēšanas fabrikas – Magnitogorskā un Kuzņeckā.

Nojaušot situācijas attīstību pasaulē, 20. gadu beigās Baruchs ar sev solidāriem amerikāņu un britu baņķieriem izdarīja kreatīvu manevru. Viņš panāca amerikāņu ekonomikas pārorientēšanos uz militārās ražošanas kompleksa apkalpošanu, to mākslīgi sašūpojot un iegrūzot krīzes stāvoklī. Savu darbošanos viņš demonstrēja perspektīvajam britu politikim Vinstonam Čērčilam, kuru ielūdzta uz Ameriku, kā iemeslu minot uzstāšanos ar lekcijām.

1929. gada 24. oktobrī, Ņujoras biržas katastrofas dienā jeb “melnajā ceturtdienā”, Baruchs atveda

Vinstons Čērčils un Bernards Baruchs automašīnā

Čērčilu uz Volstrītu. Laikā, kamēr satrauktais pūlis plosījās pie Ņujoras biržas ēkas, viņš painformēja Čērčilu, ka jau gadu pirms sabrukuma viņš ir pārtraucis spēlēt fondu biržas tirgū, pārdevis visas savas akcijas un to vietā nopircis ASV valdības obligācijas, nodrošinot savu kapitālu pasargātību no vērtības zaudēšanas. Tas atstāja milzīgu iespaidu uz Čērčilu, un kopš tā laika viņu draudzība ar Baruhu ieguva ne tikai personisku raksturu, bet arī stratēģiskas partnerības iezīmes.

Tieši Baruchs un Čērčils kļuva par rosīgajiem spēles organizētājiem: sākumā veicinot Vācijas un PSRS nostiprināšanu, bet vēlāk šo valstu satriekšanu ar pierēm kopā. Hitlera preses sekretārs Ernsts Hanfštengls (cilvēks, kurš kā rituālu ieviesa nacistisko sveicienu) apstiprināja, ka sākotnēji Čērčila dēls Rendolfs pavadīja Hitleru viņa slavenajos pirmsvēlēšanu lidojumos “Hitlers pār Vāciju”, bet pēc tam arī pats Čērčils vēlējās satikties ar Hitleru viesnīcā “Keizershof”, bet Hitlerš viņam atteica.

Lai nu aizvainojumi paliek, taču ideja ir jāisteno dzīvē – un 1933. gada janvārī Hitleru tomēr virza pie varas. Atbilstoši solī tika sperti arī Eiropas austrumos. Tajā pašā 1933. gadā ASV pilnā apjomā nodibināja diplomātiskās attiecības ar PSRS – un Bernards Baruchs kopā ar ievērojamiem amerikāņu politikiem Amerikā sagaida padomju politiskos priekštāvjus Maksimu Litvinovu un Arkādiju Rozengolcu, lai izstrādātu kopīgas rīcības vadlīnijas. Nevajadzētu aizmirst, ka Litvinovs pēc revolūcijas bija bijis bolševiku sūtnis Londonā un 1917. gada decembrī uzrakstījis diezgan interesantu rekomendācijas vēstuli britu diplomātam un izlūkam Lokartam par Trocki: “Es uzskatu viņa ierašanos Krievijā par lietderīgu no mūsu interešu viedokļa.”

Protams, ka Baruha intereses neaprobežojās ar Eiropas teātri. 1934. gadā viņš, sadarbojoties ar ASV finanšu ministru Henriju Morgentavu, īstenoja bezprecedenta operāciju, kuras laikā notika ķīniešu zelta rezervju apmaiņu pret papīra obligāciju paku. Stūrī iedzītais Čans Kaiši, kurš cieta vienu sakāvi pēc otras, piekrita šai “apmaiņai”, kuras rezultātā da-

rījuma cilvēki no ASV saņēma ne mazāk kā 100 tonnas zelta stieņu, milzīgu daudzumu sudraba, dārglietu un antīku lietu, bet Čans Kaiši – 250 papīra lapas un mierīgas vecumdienas Taivānas salā. Ap 40. gadu sākumu Baruchs jau bija miljardieris, bet viņa dividendes no politikā iejauktā biznesa virsotni sasniegta Otrā Pasaules kara gados un pēckara kodolbruņošanās sacensību laikā.

Franklins Delano Rūzvelts un Bernards Baruchs

Japāņu uzbrukums amerikāņu militārajai bāzei Pērlhārborā 1941. gada 7. decembrī, iespējams, kādam bija pārsteigums, bet ne Baruham un banku oligarhijai. No atslepenotajiem dokumentiem par uzbrukumu bāzei izriet, ka prezidents Rūzvelts, Alens Dalles (vēlākais CIP direktors) un banku augšas zināja par japāņu nolūkiem, tomēr piekrita flotes iznīcināšanai un savu līdzcīvēku tūkstošu noslepkavošanai.

Šīs provokācijas cena bija Amerikas ieraušana Otrajā Pasaules karā, bet oligarhi, pirmkārt, Baruchs, ieguva milzīgu peļņu. Pēc kara atmaskojoši materiāli atklāja līdz presei. Amerikāņi, protams, nošausminājās, jo Rūzvelts daudziem šķita kā ideāls, taču atslepenotie dokumenti netika izpausti un tiem, kuri tos uzgāja, “saīsināja mēles”.

Otrā Pasaules kara laikā Baruchs turpināja konsultēt valdību un atstāja visspēcīgāko ietekmi uz valsts militāro pasūtījumu sadali. Miljardiem dolāru aizplūda to virzienu finansēšanai, kurus piedāvāja viņš.

1944. gadā, pateicoties prasmīgai Baruha un viņa partneru spēlei Bretonvudā, kara novārdzinātā Eiropa un PSRS piekrita atzīt ASV dolāru par pasaules rezerves valūtu.

Turpmāk vēl...

Tulkoja Vita Nikitina

Avots: <http://imhoclub.by/ru/material/trillioner#ixzz4VZKTj2YH>

LNF bankas konts ziedojumiem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2017

Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktore vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,

Rīga LV-1019

tālr./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 2 500, apjoms 2 x A 2